

16964 G

16964-G

16964 G

ਸਭ ਹਕ ਗਾਖਵੇਂ ਹਨ ਬਿਨਾ ਆਗਿਆ ਕੋਈ ਨਾ ਫਾਪੇ ॥

ਪੂਰਾ ਤੇ ਵੱਡਾ ਕਿਮਾ

ਅਸਲੀ

ਸ਼ਾਮ ਕੌਰ ਦਾ

ਜੋ
ਝਿਊਰ ਨੇ ਵਡੀ

ਕਿਤ ਕਵੀ
ਮਿਤ ਸਿੰਘ ਮੌੜਾਂ ਵਾਲਾ

ਭਾਈ ਚਤਰ ਸਿੰਘ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ
ਪੁਸਤਕਾਂ ਛਾਪਣ ਤੇ ਵੇਚਣ ਵਾਲੇ ਬਜਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ
ਅਮਿਤਸਰ ਨੇ ਛਪਵਾਯਾ

جہاں چتر سنگھ جیون سنگھ تاجران کتب
پانچاب

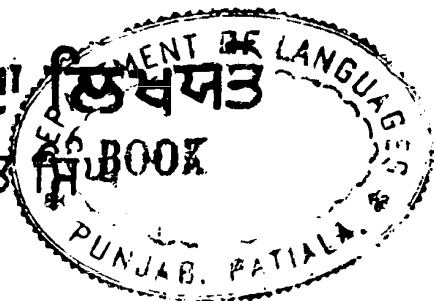
DEPARTMENT OF LANGUAGE
BOOK

ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਅਮਿਤਸਰ ਵਿਚ ਭਾਈ ਠਾਕਰ ਸਿੰਘ
(ਪਿੰਟਰ) ਦੇ ਯਤਨ ਨਾਲ ਛਪਾ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਥ ਕਿਸਾ ਸ਼ਾਮ ਕੌਰ ਦਾ ਲਿਖਯਤ

ਕ੍ਰਿਤ ਕਵਿ ਭਾਈ ਮਿੱਤ ਸਿੰਘ

॥ ਦੋਹਰਾ ॥

ਮਾਤਾ ਸਾਰਦਾ ਸਰਸੁਤੀ ਸਰਦ ਇੰਦ ਸਮ ਰਾਸ ।
ਦਿਓ ਦਾਨ ਮਮ ਦਾਸ ਕੋ ਕਰੋ ਸੁਮਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ॥ ੧ ॥
ਕਰਤ ਨਮੋ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਕੋ ਦੋਉ ਜੋੜ ਕਰ ਕੀਨ ।
ਸਿਮਰਤ ਹੈਤੁਧ ਨਾਮ ਕੋ ਜਿਉਂ ਜਲ ਸਿਮਰਤ ਮੀਨ ॥੨॥
ਸਿਆਮੋ ਸਰਲੀ ਪਿੰਡ ਦੀ ਸੀ ਸੂਰਤ ਔਤਾਰ ।
ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਹੈ ਪਿੰਡ ਦਾ ਉਸਦੀ ਸਿਆਮੋ ਨਾਰ ॥ ੩॥
ਕਬਿੱਤ ॥ ਸਰਲੀ ਹੈ ਨਗਰ ਉਜਾਗਰ ਜਹਾਨ
ਵਿਚ ਕੋਲ ਕੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ਤੇ ਜੰਡਾਲਾ ਇਕ ਗਾਮ ਜੋ ।
ਅੰਮਤਸਰ ਦਾ ਜ਼ਿਲਾ ਹੈ ਓਸ ਨਗਰ ਨੂੰ ਆਂਦੀ ਸਰਦਾਰ
ਓਸੇ ਸਰਲੀ ਮੈਂ ਆਮ ਜੋ । ਓਥੇ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਬੇਟਾ ਸੀ ਧਰਮ
ਸਿੰਘ ਓਦਾ ਫਰਜ਼ੰਦ ਜੋ ਬਸੰਤ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਜੋ । ਓਨੇ ਕੀਤੀ ਸ਼ਾਦੀ
ਵਿਆਹਕੇ ਲਿਆਂਦੀ ਹੈ ਪਰਦੰਮ ਕੌਰ ਆਈ ਵਿਚ ਸਰਲੀ
ਬਣਾਇ ਰਬ ਕਮ ਜੋ । ਕੋਈ ਦਿਨ ਪਿਛੋਂ ਸੀ ਉਮੈਦ ਵਾਰੀ ਹੋਈ
ਓਹਨੂੰ ਕਹੇ ਮਿਤ ਸਿੰਘ ਜਾਂ ਮੇਹਰ ਕੀਤੀ ਰਾਮ ਜੋ । ਅਠ ਵਰੇ
ਹੋਏ ਨੌਵਾਂ ਚੜਿਆ ਮਹੀਨਾ ਜਦੋਂ ਦੁਖਾਂ ਨੇ ਰਵਾਣੀ ਹੈ ਪਰਦੰਮ
ਕੌਰ ਨਾਰ ਜੋ । ਦਸ ਬਜੇ ਰਾਤਦੇ ਜਨਮ ਲਿਆ ਸਿਆਮ ਕੌਰ
ਪੈਂਦੀ ਆਈ ਲੱਛ ਜਿਵੇ ਤੇਜ ਤਲਵਾਰ ਜੋ । ਦਾਈ ਦੇਖ ਮੁਖ ਨੂ

(੨)

ਅਨੰਦ ਹੋਈ ਓਸ ਵੇਲੇ ਦੇਹੀ ਵਿਚ ਭਰੇ ਸੌਲਾਂ ਕਰ ਸਿੰਗਾਰ ਜੋ।
ਓਸ ਵੇਲੇ ਸਦਿਆ ਬਸੰਤ ਸਿੰਘ ਮਿੱਤ ਸਿੰਘਾ ਕੀਤਾ ਪੁਨ ਦਾਨ
ਮੋਹਰਾਂ ਰੁਪੈ ਦੋ ਹਜਾਰ ਜੋ। ਪੰਡਤ ਸਦਾਕੇ ਤੇ ਆਖਦਾ ਬਸੰਤ
ਸਿੰਘ ਦਸੋ ਮਹਾਰਾਜ ਏਸ ਕੰਨਿਆਂ ਦੀ ਵਿਠਾਰ ਜੋ। ਸਾਰੀ ਗਲ
ਏਸਦੀ ਸੁਨਾਏ ਸਾਨੂੰ ਖੋਲਕੇ ਤੇ ਭੁਲਣਾ ਨਾ ਅਸਾਂ ਗਲ ਦੇਣੀ
ਨਾ ਵਿਸਾਰ ਜੋ। ਏਸਦਾ ਸੰਜੋਗ ਤੇ ਵਿਜੋਗ ਵੀ ਸੁਣਾਏ ਸਾਰਾ
ਲਗਨ ਨਛੱਤਰ ਨਾ ਲਿਖਿਆ ਦੇਨਾ ਟਾਰ ਜੋ। ਤੈਂ ਨਾ ਕੂੜ
ਮਾਰਨਾ ਹੈ ਬਿਪ ਤੈਂ ਓਏ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕਹੇ ਮਿਤ ਸਿੰਘ ਭਾਵੀ
ਏਹੋ ਕਰਤਾਰ ਜੋ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਏਲਕੇ ਤੇ ਪੰਡਤ ਸੁਨਾਉਦਾ ਹੈ
ਬਸੰਤ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਸਚੀ ਗਲ ਪੁਛੇ ਮੈਂ ਤਾਂ ਦਸਦਾ ਹਾਂ ਖੋਲਕੇ ਪੈਰਾਂ
ਹੇਠ ਰੇਖ ਹੈ ਸਫਰ ਪਉ ਭਾਰਾ ਏਹਨੂੰ ਏਦੀ ਰਾਸ ਕੁੰਡਲੀ ਸੁਣਾ
ਉਂਦੀ ਹੈ ਬੋਲਕੇ। ਨੌਕਰ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ ਸੰਜੋਗ ਏਸ ਕੰਨਿਆਂ ਦਾ
ਕਰੋ ਨ ਭਰਮ ਹੋਰ ਦਸਦਾ ਹਾਂ ਟੋਲਕੇ। ਅਠਾਰਵੇ ਬਰਸ ਅਠਰਾਹ
ਮਰੂ ਮਿੱਤ ਸਿੰਘਾ ਝਟਕਾ ਬਣਾਉ ਦੇਉ ਝਿਉਰ ਬਣਾ ਤੋਲਕੇ ॥
ਕਬਿੱਤ ॥ ਸਾਲ ਸਾਲ ਵਿਚ ਸਿਆਮੋ ਵਧਦੀ ਹੈ ਕੋਲ
ਵਾਂਗੂੰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਨੰਦ ਵੇਖ ਸਾਰਾ ਪਰਵਾਰ ਜੇ। ਦੂਏ ਤੀਜੇ ਵਰ੍ਹੇ
ਨੂੰ ਗੁੰਦ ਈ ਡੋਰੀ ਸਿਰ ਉਤੇ ਭੋਜਨ ਖਵਾਏ ਮਾਈ ਕਈ ਪਟ-
ਕਾਰ ਜੇ। ਪੰਜਵੇ ਬਰਸ ਤੁਰ ਲੈਂਦੀ ਜੇ ਟੁਲਾਰੇ ਯਾਰੋ ਛੇਵੇਂ
ਸਾਲ ਵਿਚ ਲਗਾ ਰੂਪ ਬਜਾਰ ਜੇ। ਸਤਵਾਂ ਤੇ ਅਠਵਾਂ ਬਤੀਤ
ਸਾਲ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਵੇਖ ਮਿੱਤ ਸਿੰਘਾ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਏ ਨਰ ਨਾਰ ਜੇ॥
ਦੋਹਰਾ ॥ ਸੁੰਦਰ ਸੋਹਨੀ ਵੇਖਕੇ ਨਾਮ ਧਰਿਆ ਸਿਆਮੋ
ਮੀਤ। ਨੌਵੇਂ ਦਸਵੇਂ ਸਾਲ ਨੂੰ ਕਰੀ ਸ਼ਾਦੀ ਦੀ ਨ ਤ। ਦੋਹਰਾ॥
ਨੌਵੇਂ ਦਸਵੇਂ ਮਾਪਿਆਂ ਸਿਆਮੋ ਦੀ ਫਿਰ ਯਾਰ। ਹੈ ਪਿੰਡ ਦੇ
ਵਿਚ ਸਜਨੋ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਸਰਦਾਰ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਜਵਾਹਰ

ਸਿੰਘ ਜੁਆਨ ਹੈ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਜਾਣ ਸਾਰਾ ਜਾਣਦਾ ਜਹਾਨ ਜਿਉਂ
 ਨੌਕਰੀ ਲਵੇਂਦਾ । ਪਹਿਲਾਂ ਛੋਟੀ ਵਿਚ ਆਵੇ ਫੇਰ ਡਗਰੂ ਨੂ
 ਜਾਵੇ ਨਾਲ ਸਿਆਮੋ ਨੂ ਲਜਾਵੇ ਓਨੂ ਦਿਲੋਂ ਨਾ ਭੁਲੋਂਦਾ ।
 ਨਾਲ ਲੈਗਿਆ ਨਾਰੀ ਚੜੀ ਰੂਪ ਦੀ ਗੁਬਾਰੀ ਯਾਰੋ ਹੌਲਦਾਰ
 ਭਾਰੇ ਤੇਜ ਸਾਰੇ ਸੀ ਦਿਲੋਂਦਾ । ਕਹੇ ਮਿਤ ਸਿੰਘ ਗਏ ਡਗਰੂ
 ਦੇ ਵਿਚ ਲਗੇ ਸਿਆਮੋ ਦਾ ਨਾ ਚਿਤ ਅਗੇ ਗਲ ਹਾਂ ਸੁਨੋਂਦਾ ॥

ਕਥਿਤ ॥ ਦੋਵੇਂ ਪੀਂਦੇ ਜੇ ਸ਼ਰਾਬ ਹੋਰ ਬਿਸਿਆਂ ਦੀ ਆਬ
 ਜਿਵੇ ਖਿੜਿਆ ਗੁਲਾਬ ਮੁਖ ਸਿਆਮ ਕੌਰ ਨਾਰਦਾ । ਟੂਮਾਂ
 ਬੇਸੁਮਾਰ ਲਗ ਰਹੀ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਸੁਚੇ ਮੋਤੀਆਂ ਦਾ ਹਾਰ ਇਕ
 ਕੰਠਾ ਹਜਾਰ ਦਾ । ਜਦੋਂ ਬੰਗਲੇ ਰੁ ਆਵੇ ਤੇ ਰੁਮਾਲ ਹਥ
 ਲਿਆਵੇ ਲਕ ਤਿੰਨ ਵਲ ਖਾਵੇ ਜਿਵੇਂ ਫਟ ਤਲਵਾਰ ਦਾ ।
 ਮਿਤ ਸਿੰਘ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਕਠੇ ਕਰਦੇ ਬਹਾਰ ਦਿਤਾ ਮੌਤ ਕੋ
 ਵਿਸਾਰ ਜਿਵੇਂ ਪਿਆਰ ਨਰ ਨਾਰਦਾ ॥੧੭॥ ਕਥਿਤ ॥ ਬਹੁਤ
 ਦਿਨ ਬੀਤੇ ਸਿਆਮੋ ਆਖਦੀ ਹੈ ਹੌਲਦਾਰ ਚਲੋ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇਸ
 ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਚਲੀਏ । ਨਾਲੇ ਮੈਂ ਸਹੇਲੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਆਉਂ
 ਹੌਲਦਾਰਾ ਇਕ ਖਤ ਲਿਖ ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਘਲੀਏ । ਥੋੜੀ
 ਡੇਰ ਰੈਗੀ ਤੇਰੀ ਪਿਨਸਨ ਹੋਣ ਵਿਚ ਰਾਜੀ ਰਖੇ ਰਬ ਤਾਂ
 ਫਸਾਦ ਵਿਰੋਂ ਟਲੀਏ । ਮਿਤ ਸਿੰਘ ਕਹੇ ਸਿਆਮੋ ਆਖਦੀ
 ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਨੂ ਚਲ ਸਰਦਾਰ ਜੀ ਸਤਾਬੀ ਏਥੋਂ ਹਲੀਏ ॥

ਕਥਿਤ ॥ ਫੇਰ ਸਰਦਾਰ ਛੁਟੀ ਮੰਗਲੀ ਸਾਹਬ ਕੋਲੋਂ
 ਤਿੰਨ ਜੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਾਫ ਕਰਵੋਂਦੇ । ਫਗਨ ਮਹੀਨਾ ਜੋ
 ਬਤੀਤ ਹੋਇਆ ਸਜਣੋ ਓਏ ਚੇਤ ਪਹਲੇ ਪਖ ਦੋਵੇਂ ਡਾਕ ਚੜ
 ਜੋਂਦੇ ਡਾਈ ਡੋਂਟ ਹੋਕੇ ਰੇਲ ਚਲਦੀ ਭੜਕ ਦੇਕੇ ਲਗਿਆ ਨ
 ਬੰਦ ਅਮਿਤਸਰ ਆਂਦੇ । ਮਿਤ ਸਿੰਘ ਕਹੇਦੋਵੇਂ ਉਤਰੇ ਸੀ ਡਾਕ

ਵਿਚੋਂ ਪਾਸ ਨੂੰ ਵਿਖਾਕੇ ਦਰਬਾਰ ਵਨੀ ਭੌਂਦੇ ॥

ਹਾਲ ਦਰਬਾਰ ਦੇਖਣਾ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥

ਅਮਿਤਸਰ ਵਿਚ ਆਣਕੇ ਦੋਵੇਂ ਹੋਏ ਅਨੰਦ । ਕਾਲ ਤੇ
ਹੋਣੀ ਝਗੜ ਪਏ ਕਹਿਆ ਮਿਤ ਨੇ ਛੰਦ ॥ ਕੌਰੜਾ ॥ ਸਿਆਮ
ਕੌਰ ਆਖ ਕਹੇ ਸਰਦਾਰ ਜੀ । ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਵਖਾਏ ਕੇਰਾਂ ਦਰਬਾਰ
ਜੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਦੀ ਵਖਾਏ ਨਗਰੀ । ਹੈ ਜ ਮਸ਼ਾਹੂਰ ਸੰਸਾਰ
ਸਗਰੀ । ਹੋਰ ਵੀ ਬਜਾਰ ਵੇਖੂੰ ਮਨ ਭਾਵਣਾ । ਫੇਰ ਦਸ ਬਜੇ
ਡਾਕ ਚੜ ਜਾਵਣਾ । ਵੇਖ ਦਰਬਾਰ ਸਾਰੀ ਲਖੀ ਭੁਖਜੇ । ਸਾਰਾ
ਮਿਟ ਗਿਆ ਦਿਲਾਂ ਵਾਲਾ ਦੁਖ ਜੇ । ਕਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਲੇ ਕਰੇ
ਨੁਾਵਣਾ । ਫੇਰ ਦਸ ਵਜੇ ਡਾਕ ਚੜ ਜਾਵਣਾ । ਵੇਖਕੇ ਬਜਾਰ
ਇਕ ਲਿਆ ਪੱਟ ਜੇ । ਕਛੂੰ ਫੁਲਕਾਰੀ ਆਖੇ ਇਕ ਝਟ ਜੇ ।
ਕਾਲ ਕੈਂਹਦਾ ਨਾਰਦਾ ਵੇ ਗਲਾਂ ਝੂਠੀਆਂ । ਕਦੋਂ ਭਲਾ ਕਢਲ
ਮੈਂ ਦਿੰਦਾ ਬੂਟੀਆਂ। ਏਹਦਾ ਡੱਕ ਦਿਤਾ ਅੰਜਹੈ ਹੀ ਡਾਵਣਾ । ਫੇਰ ਦਸ
ਵਜੇ ਡਾਕ ਚੜ ਜਾਵਣਾ । ਨਾਰਦ ਸੁਣਾਵੇ ਹੋਣੀਏਂ ਤੂੰ ਮਾਰ ਨਾਂ।
ਏਹਨੇ ਰੰਗ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਦਿਨ ਚਾਰ ਨਾ । ਜਿੰਦ ਨਾ ਗਵਾਈ
ਅਜੇ ਏਹਦੀ ਹੋਣੀਏਂ । ਹਟ ਜਾ ਤੂੰ ਏਥੋਂ ਸੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਖੋਹਣੀਏਂ ।
ਹੌਲਦਾਰ ਵਾਲਾ ਬੰਗਲਾ ਨਾ ਢਾਂਵਣਾ । ਫੇਰ ਦਸ ਵਜੇ ਡਾਕ ਚੜ
ਜਾਵਣਾ । ਹੋਣੀ ਆਖੇ ਹਟ ਜਾਨੀਆਂ ਮੈਂ ਝਟ ਵੇ । ਦਸ ਵਜੇ
ਰਾਤ ਦੇ ਮੈਂ ਦੇਉ ਖਟ ਵੇ । ਤੂੰ ਤਾਂ ਬਣ ਜਾਈਂ ਗਰਜਾ ਝੀਉਰ
ਵੇ । ਮੈਂ ਤਾਂ ਬਨਾ ਮਹਿਰੀ ਏਹਨੂੰ ਦੇਉਂ ਤੇਉਰ ਵੇ । ਰਾਤ ਨੂੰ ਮੈਂ
ਏਹਦਾ ਝਟਕਾ ਖਨਾਵਣਾ । ਫੇਰ ਦਸ ਵਜੇ ਡਾਕ ਚੜ ਜਾਵਣਾ ।
ਸਿਆਮ ਕੌਰ ਆਖੇ ਮੈਨੂੰ ਲਗੀ ਭੁਖ ਜੇ । ਹਲਿਆ ਨਾ ਜਾਵੇ
ਜ ਕਦਮ ਚੁਕ ਜੇ । ਰੇਲ ਔਣ ਵਿਚ ਆਹੀ ਥੋੜੀ ਡੇਰ ਜੇ ।

(੫)

ਭਾਲ ਲੋ ਤੰਦੂਰ ਚਲਨਾ ਹੈ ਫੇਰ ਜੇ । ਝਟਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਫੁਲਕਾ
ਹੈ ਖਾਵਣਾ । ਫੇਰ ਦਸ ਵਜੇ ਡਾਕ ਚੜ ਜਾਵਣਾ । ਗਰਜੇ ਤੰਦੂਰ
ਉਤੇ ਫੁਲਕਾ ਛਕਦੇ । ਬੈਠੇ ਜੋ ਮੁਸਾਫਰ ਨਾ ਜਾ ਸਕਦੇ । ਜਿਧਰ
ਨੂੰ ਝਾਕੇ ਝਮਕਾਰਾ ਮਾਰਦਾ । ਝਲਿਆ ਨਾ ਜਾਵੇ ਰੂਪ ਸਿਆਮੋ
ਨਾਰਦਾ । ਮਿਤ ਸਿੰਘ ਰੋਟੀ ਖਾਕੇ ਉਠ ਆਵਣਾ । ਫੇਰ ਦਸ
ਵਜੇ ਡਾਕ ਚੜ ਜਾਵਣਾ ॥ ਸਵੈਯਾ ॥ ਫੇਰ ਉਠ ਤੰਦੂਰ
ਤੋਂ ਚਲ ਪਏ ਜ਼ਰਾ ਹਲ ਪਏ ਤੇ ਟੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਆਏ । ਡਾਕ ਖੜੀ
ਤਿਆਰ ਹੈ ਚਲਣੇ ਨੂੰ ਫੇਰ ਹਲਣੇ ਨੂੰ ਜ਼ਰਾ ਪੈਰ ਉਠਾਏ । ਹੋਣੀ
ਮੂਰੇ ਖੜੀ ਸਿਆਮੋਂ ਬਾਹੋਂ ਫੜੀ ਆਖੇ ਕਢਾਂ ਅੜੀ ਨੀ ਕਿਧਰ
ਨੂੰ ਜਾਏ । ਮਿਤ ਸਿੰਘ ਕਹੇ ਹੋਣੀ ਹਟਦੀ ਨ ਸਿਆਮੋ ਝਟਦੀ
ਨਾ ਹੁਣ ਮਾਰ ਗਵਾਏ ॥

ਹਾਲ ਡਾਕ ਚੜਨਾ ਤੇ ਸਿਆਮੋਂ ਦਾ ਰਹਿ ਜਾਣਾ ॥ ਕੋਰੜਾ ਛੰਦ ॥

ਸਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਆਖੇ ਸੁਣ ਮੇਰੀ ਨਾਰ ਤੂੰ । ਕੱਲੀ ਗੱਡੀ
ਵਿਚ ਚੜਨਾ ਹੈ ਨਾਰ ਤੂੰ । ਵੇਖੀ ਨਾ ਗਵਾਈਂ ਜੇਹੜਾ ਤੇਰਾ
ਹਾਰ ਤੂੰ । ਠੱਗ ਨੇ ਬਥੇਰੇ ਰਖ ਲਈਂ ਸਾਰ ਨੂੰ । ਉਮਰ ਛੁਟੇਰੀ
ਕੋਈ ਨਾ ਸਾਰ ਹੈ । ਪਤੀ ਨਾਲੋਂ ਹੋਣੀ ਨੇ ਵਿਛੋੜੀ ਨਾਰ ਹੈ
ਪਤੀ ਚੜ ਗਿਆ ਨਾਰ ਪਿਛੇ ਰਹਿ ਗਈ । ਸਿਆਮੋਂ ਤਾਂ ਖੜੋਤੀ
ਗੱਡੀ ਰਾਹ ਪੈਗਈ । ਸ਼ਾਮ ਕੌਰ ਖਲੋਤੀ ਹੋਣੀ ਕੋਲ ਬਹਿ
ਗਈ । ਨੀ ਜਿੰਦ ਤੇਰੀ ਲਊਂ ਬਾਤ ਐਨੀ ਕਹਿਗਈ । ਆਪੇ ਤੂੰ
ਬਣੌਂਦ ਆਪ ਲੈਂਦਾ ਮਾਰ ਹੈ । ਪਤੀ ਨਾਲੋਂ ਹੋਣੀ ਨੇ ਵਿਛੋੜੀ ਨਾਰ
ਹੈ । ਟੇਸ਼ਨ ਵਿਠੋਂ ਨਾਰੀ ਕੂਕ ਮਾਰੇ ਜੋਰ ਦੀ । ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਗਲ
ਰਬਾ ਕਢੀ ਖੋਰਦੀ । ਅਜ ਮੈਂ ਬਣਾਈ ਰਬਾ ਕਿਸੇ ਚੋਰਦੀ । ਕੋਮਲ
ਸਰੀਰ ਸਤਿਆ ਨਾ ਜੋਰ ਦੀ । ਕੋਲ ਦੁਰੇ ਹੈ ਨਾਂ ਅਜ ਦੌਲਦਾਰ
ਹੈ । ਪਤੀ ਨਾਲੋਂ ਹੋਣੀ ਨੇ ਵਿਛੋੜੀ ਨਾਰ ਹੈ । ਬਾਬੂ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰੇ

ਨਾਲੋਂ ਚਾਂਗਾਂ ਮਾਰਦੀ । ਏਥੇ ਰਹਿਗਈ ਨਾਰੀ ਵੇ ਮੈਂ ਹੌਲਦਾਰ
 ਦੀ । ਖਬਰ ਮੰਗਾਦੇ ਮੈਨੂੰ ਪਾਕੇ ਤਾਰ ਦੀ । ਲਵੇ ਜੇ ਖਬਰ ਸਿੰਘ
 ਆਕੇ ਨਾਰਦੀ । ਲਿਖਿਆ ਕਰਮ ਕੌਣ ਸਕੇ ਟਾਰ ਹੈ । ਪਤੀ
 ਨਾਲੋਂ ਹੋਣੀ ਨੇ ਵਿਛੋੜੀ ਨਾਰ ਹੈ । ਵੇਖਕੇ ਤੇ ਬਾਬੂ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ
 ਦੰਗ ਜੇ । ਸੁਰਖ ਸੀ ਹੋਠ ਤੇ ਸਫੈਦ ਦੰਦ ਜੇ । ਬਦਲੀ ਦੇ ਵਿਚ
 ਜਿਵੇਂ ਆਵੇ ਚੰਦ ਜੇ । ਮੁਖੜੇ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਹੋਏ ਅਨੰਦ ਜੇ । ਜੇਵਰ
 ਸੀ ਪਾਏ ਆਏ ਨਾਂ ਸਮਾਰਹੈ । ਪਤੀ ਨਾਲੋਂ ਹੋਣੀ ਨੇ ਵਿਛੋੜੀ
 ਨਾਰ ਹੈ । ਬੋਲਦੇ ਹੈਂ ਬਾਬੂ ਸਰਾਂ ਵਿਚ ਜਾਂਈ ਤੂੰ । ਚੋਰਾਂ ਯਾਰਾਂ
 ਕੋਲ ਭੇਤ ਨਾਂ ਸੁਨਾਈ ਤੂੰ ਰਹੀਂ ਹੁਸਿਆਰ ਧੋਖਾ ਨਾ ਖਾਈ ਤੂੰ ।
 ਆਜੂ ਤੇਰਾ ਪਤੀ ਫੇਰ ਉਠ ਜਾਂਈ ਤੂੰ । ਮਿਤ ਸਿੰਘਾ ਬਰਤਗੀ
 ਹੋਣਹਾਰ ਹੈ । ਪਤੀ ਨਾਲੋਂ ਹੋਣੀ ਨੇ ਵਿਛੋੜੀ ਨਾਰ ਹੈ ॥

ਹਾਲ ਸਰਾਂ ਵਿਚ ਜਾਣਾ ਤੇ ਹੋਣੀ ਨੇ ਮੁੜਨਾ ਤੇ ਲੇਖਾਂ ਨੇ ਸਮਝਣਾ

ਦੋਹਰਾ ॥ ਸਿਆਮੋ ਤੁਰੀ ਸਰਾਂ ਨੂੰ ਹੋਣੀ ਹੋਈ ਤਿਆਰ ਲੇਖ
 ਜੋ ਬੁਰੇ ਆ ਪੜੇ ਕਰਦੇ ਮਾਰੇ ਮਾਰ । ਤੁਰੰਗ ਛੰਦ ॥ ਲੇਖ ਆਹਦੇ
 ਹੋਣੀਏਂ ਤੂੰ ਪਰਾਂ ਹਟਨੀ ਜਾਣਦੇ ਸਰਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਏਹਨੂੰ ਵਫ ਨੀ ।
 ਹੋਣੀ ਆਹਦੀ ਲੇਖਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹਟਦੀ । ਸਿਆਮੋ ਤਾਂ
 ਪਰੋਣੀ ਹੈ ਬਿੰਦ ਝਟ ਦੀ ਲੇਖ ਆਹਦੇ ਛਡ ਹੋਣੀਏ ਨਾ ਮਾਰ
 ਨੀ । ਖੇਡਨ ਦੇ ਏਸਨੂੰ ਜੋ ਦਿਨ ਚਾਰ ਨੇ । ਹੋਣੀ ਆਖੇ ਲੇਖਾਂ
 ਨੂੰ ਮੈਂ ਤਾਂਹੀ ਉਠੀ ਵੇ । ਏਸਨੇ ਬਹਾਰ ਹੈ ਬਬੇਰੀ ਲੁਟੀ ਵੇ ।
 ਲੇਖ ਆਹਦੇ ਏਸ ਨੂੰ ਨਾ ਸਾਰ ਕਾਈ ਹੈ । ਮਸਾਂ ਪਕਯਾ ਬਾਗ
 ਛਹਿਬਰ ਲਵਾਈ ਹੈ । ਹੋਣੀ ਆਖੇ ਬਾਗ ਨੂੰ ਮੈਂ ਦੇਣਾ
 ਪਟਵੇ । ਛਡ ਏਦਾ ਖੈਹੜਾ ਪਰੇ ਜਾਓ ਹਟ ਵੇ । ਲੇਖ ਆਹਦੇ ਕਿਉਂ
 ਹਟ ਜਾਈਏ ਦਸ ਨੀ । ਅਸੀ ਨਾਂ ਗਵਾਂਦੇ ਜੇਹੜੀ ਸਾਡੇ ਵਸ ਵੇ ।
 ਲੇਖ ਆਹਦੇ ਹੈਂ ਨੀ ਟਿਮਾਣੀ ਹੋਣੀਏ । ਦੇਣੀ ਆਉ ਗਲ ਸੂਰਤਾਂ

ਨੂੰ ਖੋਹਣੀਏ ਹੋਣੀ ਆਖੇ ਮੇਰੇ ਕੀ ਹੈ ਸਾਰ ਲੇਖ ਓ । ਉਠ
ਗਿਆ ਜਲ ਖਤ ਲਓ ਵੇਖ ਓ । ਲੇਖ ਆਂਹਦੇ ਹੋਣੀਏ ਸਬਰ ਕਰ
ਨੀ । ਕੇਰਾਂ ਤਾਂ ਮਿਲਾਦੇ ਏਹਨੂੰ ਹੋਲਦਾਰ ਨੀ । ਹੋਣੀ ਆਖੇ
ਹੋਲਦਾਰ ਨਹੀਂ ਆਵਣਾ । ਜਦੋਂ ਵਾਰੀ ਆਈ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ
ਛਡਾਵਣਾ । ਲੇਖ ਆਂਹਦੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹੋਣੀਏ ਨਾ ਮਾਰਨੀ
ਦੇਵੇ ਕੱਠੇ ਕਰਦੇ ਪਤੀ ਤੇ ਨਾਰ ਨੀ । ਹੋਣੀ ਆਂਹਦੀ ਲੇਖਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ
ਲਊ ਮਾਰ ਵੇ । ਦੇਲਿਆ ਹੁਕਮ ਮੈਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਵੇ । ਮਿਤ ਸਿੰਘਾ
ਹੁਣ ਤੋਰਦੇ ਤੰਦੂਰ ਨੂੰ । ਰੱਬ ਨੇ ਗਵਾਇਆ ਚੰਦਰੀ ਦੇ ਨੂਰ ਨੂੰ ॥

ਦੋਹਰਾ ॥ ਸਿਆਮੋ ਤੁਰੇ ਤੰਦੂਰ ਨੂੰ ਮਾਰੇ ਝਿਉਰੇ ਬੋਲ ।

ਦਸ ਬਜੇ ਸੀ ਰਾਤ ਦ ਹੈ ਨਾ ਸੀ ਕੋਈ ਕੋਲ
(ਹਾਲ ਸਿਆਮੋ ਨੇ ਝਿਉਰ ਕੋ ਬਲੋਣਾ)

ਸੁਰੰਗ ਛੰਦ ॥ ਸਿਆਮ ਕੌਰ ਆਖੇ ਮਝਿਰੀਏ ਤੂ ਜਾਗ ਨੀ
ਕੋਲਾਂ ਵਾਂਗ ਮੇਰੇ ਤੂ ਸਵਾਰ ਕਾਜ ਨੀ । ਆਹਲੇ ਚਾਰ ਆਨੇ
ਭੋਜਨ ਖੁਆਵਣਾ । ਨਾਲ ਮੰਜਾ ਦੇਦੇ ਰਾਤ ਕੱਟ ਜਾਵਣਾ । ਓਸ
ਹੋਲਦਾਰ ਦੀ ਹਾ ਭੈਨੇ ਨਾਰ ਨੀ । ਜੇਹੜਾ ਰੋਟੀ ਖਾਗਿਆ ਸੀ
ਤੇਰੇ ਬਾਰ ਨੀ । ਓਹ ਤਾਂ ਕਰ ਗਿਆ ਹੈ ਗਡੀ ਤੇ ਛੀੜ ਨੀ । ਮੈਥੋਂ
ਚੜਿਆ ਨਾ ਗਿਆ ਬਹੁਤ ਭੀੜ ਨੀ । ਓਹ ਤਾਂ ਆਖੇ ਝਿਉਰੀਏ
ਮੈਂ ਪੁੰਝੀ ਤਾਰ ਨੀ । ਸਵੇਰੇ ਬਾਰਾਂ ਬਜੇ ਆਉ ਹੋਲਦਾਰ ਨੀ ।
ਰਾਤ ਵੀ ਕਟਾਵੇ ਝਿਉਰੀਏ ਜੇ ਮੇਰੀ ਨੀ । ਕਰਾਂ ਅਰਜੋਈ
ਵਾਰ ਵਾਰ ਤੇਰੀ ਨੀ । ਬੋਲਦੀ ਹੈ ਝਿਉਰੀ ਬੈਹਜਾ ਸਰਦਾਰ
ਨੀ । ਕੇਹੜਾ ਚਕ ਲੈਣਾ ਹੈ ਤੂੰ ਘਰ ਬਾਰ ਨੀ । ਝਿਉਰ ਨੂੰ
ਖਬਰ ਲਗੀ ਬੋਲੇ ਆਪ ਜੇ । ਸ਼ਾਮੋ ਨੂੰ ਬਹਾਵੇ ਦਿਲ ਹੋਯਾ ਪਾਪ
ਜੇ । ਆਖੇ ਸਰਦਾਰ ਨੀ ਤੂੰ ਬੈਹਜਾ ਆਪ ਰੇ । ਪੈਜਾ ਮੰਜਾ ਡਾਹਕੇ
ਕਰੋ ਨਾ ਸਵਾਸ ਰੇ । ਦਿਨ ਚੜੇ ਆਉ ਜੇ ਤੁਮਾਰਾ ਸਿੰਘਰੇ ਅਸੀ

ਕੇਹੜਾ ਕਰਦੇ ਹਾ ਵਟ ਵਿੰਗਰੇ । ਬੈਠ ਗਈ ਬਿਚਾਰੀ ਝਿਉਰਚੰਗੇ
 ਜਾਣਕੇ । ਹੋਣੀ ਨੇ ਟਕਾਣਾ ਫੇਰ ਮਲਿਆ ਆਣਕੇ । ਲਾਲਟੈਨ
 ਵੰਨੀ ਮੁਖ ਕੀਤਾ ਨਾਰ ਜੇ । ਸਿਉਨਾ ਹਤਿਆਰਾ ਗਿਆ ਝਮਕ
 ਮਾਰ ਜੇ । ਝਿਉਰ ਆਖੇ ਝੀਉਰੀਏ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਏਲਦਾ । ਝਟਕਾ
 ਬਨਾਈਏ ਆਪ ਏਸਕੋਲਦਾ । ਝਿਉਰੀ ਆਖੇ ਝਿਉਰ ਨੂੰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ
 ਮਾਰਦੀ । ਏਹ ਤਾਂ ਹੈ ਜਨਾਨੀ ਕਿਸੇ ਹੋਲਦਾਰ ਦੀ । ਏਸਨੂੰ ਨਾ
 ਮਾਰ ਵੇ ਕੰਤਾਂ ਨਕਾਰਿਆ । ਨਾਲੇ ਸਾਨੂੰ ਮਾਰ ਤੂ ਜਾਵੇਗਾ
 ਮਾਰਿਆ । ਹਟ ਜਾ ਹਟਾਇਆ ਨ ਤੂ ਏਹਨੂੰ ਛੇੜਵੇਰੰਗ ਲਗਿਆ
 ਘਰ ਨੂੰ ਨਾਂ ਬੁਹਾ ਭੇੜ ਵੇ । ਜੇ ਤੂ ਆਖੇਂ ਮਾਰ ਏਹਨੂੰ ਧਨ ਰਖਣਾ
 ਪਟਕੇ ਬਨਾਦੁ ਸਰਕਾਰ ਸਖਣਾ । ਜੇ ਤੂ ਮਾਰ ਦਿਤੀ ਆਖੇ ਤੂੰ
 ਵੀ ਮਰੇਂਗਾ । ਵੇਲਣੇ ਚ ਪਾਇਆ ਜਦ ਦੁਖ ਭਰੇਂਗਾ । ਲੈ ਹੁਣ
 ਸਰਕਾਰ ਵੇਲਣੇ ਚ ਪੌਂਦੀ । ਸੁਲੀ ਵੀ ਹਟਾਈ ਫਾਹ ਵੀ ਗੁਐਂਦੀ ।
 ਝੀਉਰ ਆਖੇ ਤੈਨੂੰ ਨਾ ਸ਼ਰਮ ਆਉਂਦੀ । ਦੇਖ ਕਿੰਨਾ ਸੀਉਣਾ ਤੂ
 ਭਰਮ ਪੌਂਦੀ । ਮਿਤਸਿੰਘਾ ਹੁਣ ਝਿਉਰ ਦੇਉ ਮਾਰ ਜੇ । ਝਟਕੀ ਪਰੋਹੁਣੀ
 ਹੋਈ ਸਿਆਮੋ ਨਾਰ ਜੇ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਸਿਆਮੋ ਸੁਤੀ ਪਈ ਸੀ ਨਾ
 ਸੀ ਜਗਦੀ ਸਾਗਗਰਜਾ ਝਿਉਰ ਹੋਗਿਆ ਮਾਰਨ ਨਾਰਤਿਆਰਾ ॥

(ਹਾਲ ਝਿਉਰ ਨੇ ਮਾਰਨਾ ਤੇ ਮਹਿਰੀ ਨੇ ਹਟੋਲਾ)

ਜੀਆ ਘਾਤ ਛੰਦ ॥ ਸਿਆਮੋ ਸੁਤੀ ਪਈ ਜਾਗਦੀਨਾ ਸਾਰ ਜੇ
 ਤੈਂ ਜੇ ਬਨਾਇਆ ਡੰਡੀਆਂ ਸ਼ਕਾਰ ਜੇ । ਮਹਿਰੀ ਤੇ ਹਟਾਵੇ
 ਝਿਉਰ ਨੇ ਨਾਂ ਮੰਨਿਆ । ਪਾਪੀਆਂ ਨੇ ਪਾਪ ਉਤੇ ਲਕ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ।
 ਝਿਉਰੀ ਸਮਝਾਏ ਆਖੇ ਨਾ ਤੂੰ ਮਾਰ ਜੇ । ਉਮਰ ਨਿਆਣੀ ਦਿਸੇ
 ਨਰਨਾਰ ਜੇ । ਕੋਲ ਨਾ ਮਰੋੜ ਤੂੰ ਅਕਲ ਅੰਨ੍ਹਿਆ । ਪਾਪੀਆਂ
 ਨੇ ਪਾਪ ਉਤੇ ਲਕ ਬੰਨ੍ਹਿਆ । ਮੈਹਰੀ ਨੂੰ ਕਰੋਧ ਨਾਲ ਦੇਂਦਾ
 ਗਾਲੀਆਂ । ਤੂੰ ਹੈ ਕੇਹੜੀ ਚੰਗੀ ਮੈਨੂੰ ਤਾੜੇਂ ਲਾਲੀਆਂ । ਹੁਣ

ਬਸ ਕਰ ਮੈਂ ਬਬੇਰਾ ਤੈਨਿਆ। ਪਾਪੀਆਂ ਨੇ ਪਾਪ ਉਤੇ ਲੱਕ
 ਬੰਨਿਆਂ। ਗਰਜਾ ਸੁਨਾਵੇ ਆਖੇ ਬਾਹੋਂ ਫੜ ਨੀ।
 ਇਸਦੀ ਮੈਂ ਹਿਕ ਉਤੇ ਜਾਵਾਂ ਚੜ ਨੀ। ਪੱਨਗੇ ਘਲਾੜੀ
 ਤੈਨੂੰ ਸਿਆਮੋਂ ਗੰਨਿਆਂ। ਪਾਪੀਆ ਨੇ ਪਾਪ ਉਤੇ ਲਕ
 ਬੰਨਿਆ। ਝਿਉਰ ਜਾਂ ਗੰਡਾਂਮੀ ਬਾਹ ਉਤੇ ਮਾਰਦਾ। ਭਾਣਾ ਕੌਲ
 ਮੇਟ ਆਇਆ ਕਰਤਾਰ ਦਾ। ਕਚ ਦਾ ਗਲਾਸ ਵੱਟੇ ਨਾਲ
 ਭੰਨਿਆਂ। ਪਾਪੀਆਂ ਨੇ ਪਾਪ ਉਤੇ ਲਕ ਬੰਨਿਆ। ਸਿਆਮ
 ਕੌਰ ਸੁਤੀ ਨੂੰ ਆਵੇ ਖੁਆਬ ਜੀ। ਜਾਣੋ ਬੇੜੀ ਚੜ ਡੁਬੀ ਵਿਚ-
 ਕਾਰ ਜੀ। ਕੌਮਲ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਵੁਡਾਲੈ ਭੰਨਿਆ। ਪਾਪੀਆ ਨੇ
 ਪਾਪ ਉਤੇ ਲਕ ਬੰਨਿਆ। ਸਿਆਮੋਂ ਸੁਤੀ ਪਈ ਵਿਚ ਹੈ ਨਾ
 ਭੌਰ ਜੀ। ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਗਿਆ ਸੀ ਕਰਨ ਦੌਰ ਜੀ। ਵਾਸਤਵ
 ਸਭ ਤੇ ਪਰਾਗ ਜੰਨਿਆ। ਪਾਪੀਆ ਨੇ ਪਾਪ ਉਤੇ ਲੱਕ ਬੰਨਿਆ।
 ਮੈਰੀ ਬਾਹੋਂ ਫੜ ਆਖੇ ਨਾ ਵ ਮਾਰੀਏ। ਕਿਥੋਂ ਪਾਕੇ ਚੜੀ
 ਸਿਆਮੋਂ ਤੂ ਨਕਾਰੀਏ। ਮਾਰਨੋਂ ਨਾ ਹਟੇ ਝਿਉਰ ਭੈੜੀ ਸੰਨਿਆ।
 ਪਾਪੀਆ ਨੇ ਪਾਪ ਉਤੇ ਲਕ ਬੰਨਿਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਝਿਉਰ ਸੀ
 ਕਰੋਧ ਧਾਰਦਾ। ਧੜਾ ਧੜ ਕੰਬੇ ਸੀਨਾ ਸਿਆਮੋਂ ਨਾਰ ਦਾ।
 ਚੰਦਰੇ ਨੇ ਥਾਲ ਵਿਚ ਲੂਣ ਭੰਨਿਆ। ਪਾਪੀਆ ਨੇ ਪਾਪ ਉਤੇ
 ਲੱਕ ਬੰਨਿਆ। ਸਿਆਮੋਂ ਉਠ ਮੰਜ ਤੇ ਬੈਠੀ ਸੁਵਾਣੀ ਰੇ।
 ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਝਿਉਰ ਕੋਲੋਂ ਮੰਗੇ ਪਾਣੀ ਰੇ। ਮਿਤ ਸਿੰਘਾ ਬੱਕਰਾ
 ਕਸਾਈ ਬੰਨਿਆ। ਪਾਪੀਆਂ ਨੇ ਪਾਪ ਉਤੇ ਲੱਕ ਬੰਨਿਆ ॥
 ਦੋਹਰਾ ॥ ਸਿਆਮੋਂ ਮਿੰਨਤਾ ਕਰ ਰਹੀ ਝਿਉਰ ਨਾ ਹੁੰਦਾ
 ਬੰਦ। ਮਿਤ ਸਿੰਘ ਹੁਣ ਹਾਲ ਦਾ ਅਗੇ ਸੁਣਾਦੇ ਛੰਦ ॥

ਜਵਾਬ ਸਿਆਮ ਕੌਰ ਨੇ ਕਹਿਣਾ ਜੇਵਰ ਲਾਹ ਲੈਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਮਾਰ
 ਕੌਰੜਾ ਛੰਦ ॥ ਸਿਆਮ ਕੌਰ ਪਾਣੀ ਮੰਗੇ ਨਾਲੇ ਰੌਂਵਈ ।

ਜਾਰ ਜਾਰ ਨੇਤ੍ਰਾ ਚੋਂ ਨੀਰ ਚੌਂਵਦੈ । ਨਾਲੇ ਨਕ ਨਾਲ ਕਢਦੀ
 ਲਕੀਰ ਜੇ । ਧਾਰ ਧਾਰ ਕੰਬੇ ਸਿਆਮੋ ਦਾ ਸਰੀਰ ਜੇ ।
 ਵਾਸਤੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਟੁੰਬਾਂ ਲੈ ਲੈ ਸਾਰੀਆਂ । ਮਾਰਨਾ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ
 ਮੈਂ ਤਾਂ ਰਬ ਮਾਰੀਆਂ । ਬੰਗੀ ਫਰਿਆਦ ਮੇਰੀ ਹੈ ਨਜ਼ੀਰ ਜੀ ।
 ਧਾਰ ਧਾਰ ਕੰਬੇ ਸਿਆਮੋ ਦਾ ਸਰੀਰ ਜੇ । ਬਕਰੇ ਦੇ ਵਾਂਗ
 ਭਲਾ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਸੂਰੀਆਂ । ਬਾਹਾਂ ਕਾਹਨੂੰ ਵਡਦਾ ਹੈਂ ਲਾਹਲੈ
 ਦੂੜੀਆਂ । ਬਾਹਾਂ ਤਾਂ ਸਰੀਰ ਦਾ ਜੋ ਹੈ ਵਜ਼ੀਰ ਜੇ । ਧਾਰ ਧਾਰ
 ਕੰਬੇ ਸਿਆਮੋ ਦਾ ਸਰ ਰ ਜੇ । ਗਲੋਂ ਲਾਹ ਲੈ ਹਸ ਧੌਣ ਨਾ
 ਮਰੋੜ ਵੇ । ਕਦੇ ਨਥਾ ਲੜ੍ਹਿ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਜੋਰ ਵੇ । ਲੌਂਗ ਨਥ
 ਲਹੇ ਤਾ ਫੁਟੀ ਨਸੀਰ ਜੇ । ਧਾਰ ਧਾਰ ਕੰਬੇ ਸਿਆਮੋ ਦਾ ਸਰੀਰ
 ਜੇ । ਮਥਿਓਂ ਲਾਹ ਲੈ ਬਿੰਦੀ ਮਾਰ ਨਾ ਤਰਕ ਵੇ । ਲਹੂ ਵੇਖ
 ਸਿੰਘ ਨੂ ਆਉ ਫਰਕ ਵੇ । ਚੌਂਕ ਚੰਦ ਲਾਹਲੈ ਕੇਸਨਾ ਪਰੀਰ
 ਜੀ । ਧਾਰ ਧਾਰ ਕੰਬੇ ਸਿਆਮੋ ਦਾ ਸਰੀਰ ਸੀ । ਹਮੇਸ਼
 ਹੱਸ ਲਾਹਲੈ ਛਾਤੀ ਨਾ ਤੂ ਭੰਨ ਵੇ ਸਿੰਘ ਮੇਰਾ ਲਿਟੂ ਬੰਗੀ
 ਕੈਹਣਾ ਮੰਨ ਵੇ । ਮੁਖ ਨਾ ਗੁਵਾਈਂ ਵੇਖੂ ਤਸਵੀਰ ਜੀ । ਧਾਰ
 ਧਾਰ ਕੰਬੇ ਸਿਆਮੋ ਦਾ ਸਰੀਰ ਜੀ । ਵਕੀ ਨਾ ਗੁਵਾਈ ਹੋਰ
 ਪਟ ਲਕ ਵੇ । ਧਾਰ ਦੇ ਨਸੀਬ ਨੂ ਨਾਂ ਦੇਵੇ ਧਕ ਵੇ । ਪਟ
 ਜਹੇ ਛਲੇ ਪਟ ਨਾਂ ਤੂ ਚੀਰ ਜੀ । ਧਾਰ ਧਾਰ ਕੰਬੇ ਸਿਆਮੋ
 ਦਾ ਸਰੀਰ ਜੀ । ਪਿਠ ਨਾਂ ਤੂੰ ਵਫ ਧੁਨੀ ਦਾ ਵਜ਼ੀਰ ਵੇ । ਪਿਠ
 ਬਗੈਰ ਰੈਹਣਾ ਨਹਾਂ ਸਰੀਰ ਵੇ । ਨਿੰਬੂ ਨਾਂ ਗੁਵਾਈਂ ਪਕੇ ਹੈ
 ਹਜੀਰ ਜੀ । ਧਾਰ ਧਾਰ ਕੰਬੇ ਸਿਆਮੋ ਦਾ ਸਰੀਰ ਜੀ । ਮਾਰੀ
 ਨਾ ਗੀਡਾਸੀ ਪਟੀ ਪੈ ਜਾਉ ਛੇਕ ਵੇ । ਦੇਖ ਕਦੇ ਹੌਲਦਾਰ ਲੜ੍ਹਿ
 ਵੇਖ ਵੇ । ਪਿੰਨੀ ਨਾਂ ਛੇੜ ਿਧੀਆਂ ਨੇ ਤੀਰ ਜੀ । ਧਾਰ ਧਾਰ
 ਕੰਬੇ ਸਿਆਮੋ ਦਾ ਸਰ ਰ ਜੀ । ਪੈਰੋ ਲਾਹ ਲੈ ਝਾਜਰਾਂ ਲਹਾ-

ਈਆਂ ਰਬ ਵੇ । ਹੁਨ ਕੋਈ ਬਨੇ ਨਾ ਮੇਰਾ ਸਬਬ ਵੇ । ਲਾਹ
 ਲੈ ਤੂ ਪਜੋਬ ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਜੰਜੀਰ ਜੇ । ਧਾੜ ਧਾੜ ਕੰਬੇ
 ਸਿਆਮੋ ਦਾ ਸਰੀਰ ਜੇ । ਟੂਬਾਂ ਲਾਹ ਲੈ ਸਾਈਆਂ ਤਾਂ
 ਝਿਉਰ ਹਲ ਗਿਆ । ਫਰ ਮਾਰਨੇ ਨੂ ਓਹਦਾ ਚਿਤ ਕਰਗਿਆ ।
 ਹੁਣ ਸਿਆਮੋ ਤੇਰਾ ਆਇਆ ਅਖੀਰ ਜੇ । ਧਾੜ ਧਾੜ ਕੰਬੇ
 ਸਿਆਮੋ ਦਾ ਸਰੀਰ ਜੇ । ਮਾਰੀ ਜਾਂ ਗੰਡਾਸੀ ਸਿਆਮ ਕੌਰ
 ਰੋਂਵਦੀ । ਹੋਵੇ ਮੇਰਿਆ ਮਾਲਕਾ ਤੈਨੂੰ ਮੈਂ ਰੋਂਵਦੀ । ਤੇਰਾ ਖਰ
 ਬੂਜਾ ਝਿਉਰ ਚਿਹਾ ਚੀਰ ਜੇ ਧਾੜ ਧਾੜ ਕੰਬੇ ਸਿਆਮੋ ਦਾ
 ਸਰੀਰ ਜੇ । ਡਿਗਪਾ ਡਿਗਪਾ ਅੰਬਰਾ ਨਿਮਾਣਿਆ । ਹਟਜਾ
 ਹਟਜਾ ਝਿਉਰ ਐਵੇ ਜਾਣਿਆ । ਦੌੜ ਕਾਲਾ ਨਾਗ ਡੰਗ ਮਾਰ
 ਵੀਰ ਜੇ । ਧਾੜ ਧਾੜ ਕੰਬੇ ਸਿਆਮੋ ਦਾ ਸਰੀਰ ਜੇ । ਵਰਪਾ
 ਵਰਪਾ ਇੰਦਰਾ ਤੂੰ ਅਜ ਜੇ । ਘੱਟ ਜੋਰ ਰੁਲੇ ਝਿਉਰ ਮਾਰ ਗਜ
 ਵੇ । ਬਿਆੜ ਦੇ ਧਰਤੀ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਖਮ ਰ ਜੇ । ਧਾੜ
 ਧਾੜ ਕੰਬੇ ਸਿਆਮੋ ਦਾ ਸਰੀਰ ਜੇ । ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਮਾਰੀ
 ਜਾ ਗੰਡਾਸੀ ਧੌਣ ਨੂੰ । ਹੋਣੀ ਕੋਲ ਆਈ ਜੀਭ ਵੇਲ
 ਗੌਣ ਨੂੰ । ਮਰਦੀ ਨੂ ਮਾਂ ਦਾ ਯਾਦ ਆਵੇ ਸੀਰ ਜ ।
 ਧਾੜ ਧਾੜ ਕੰਬੇ ਸਿਆਮੋ ਦਾ ਸਰੀਰ ਜੇ ਮਾਰ ਮਾਰ ਭੁਬਾਂ ਆਖੇ
 ਹੈ ਨੀ ਅੰਬੜ । ਮੇਰੀ ਨੀ ਫਰਿਯਾਦ ਚੰਦਰੀ ਦੀ ਲੰਬੜੀ ਆਣਕੇ
 ਬਣਾ ਦੇ ਬਾਪੂ ਮੇਰੀ ਧੀਰ ਜੇ । ਧਾੜ ਧਾੜ ਕੰਬੇ ਸਿਆਮੋ ਦਾ
 ਸਰੀਰ ਜੇ । ਮੁਖ ਵਿਚ ਰੋਹਗਿਆ ਯਾਰੋ ਹੌਲਦਾਰ ਜੇ । ਮਾਰਕੇ
 ਗੰਡਾਸਾ ਬੇੜਾ ਕੀਤਾ ਪਾਰ ਜੇ । ਮਿਤ ਸਿੰਘ ਪਾਈ ਭੋਰਨੇ ਵਹੀਰ
 ਜੇ । ਧਾੜ ਧਾੜ ਕੰਬੇ ਸਿਆਮੋ ਦਾ ਸਰੀਰ ਜੇ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥
 ਸਿਆਮੋ ਮਾਰੀ ਝਿਉਰ ਨੇ ਉਡਨ ਲਗਿਆ ਭੋਰ । ਲਾਸ਼ ਬਚਾਈ
 ਰੋ ਪਈ ਵੇ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਬਦਲਦਾ ਭੋਰ ॥

ਲਾਸ਼ ਨੇ ਭੋਰ ਨੂੰ ਸੁਨਿਹਾ ਦੇਨਾ

ਵਜੋਗ ਛੇਦ ॥ ਮਾਰ ਮਾਰ ਭੁਥਾਂ ਲਾਸ਼ ਆਖੇ ਭੋਰ ਨੂੰ। ਹੁਣ ਨਾ
 ਬਦਲ ਸਜਣਾ ਵੇ ਤੋਰ ਨੂ ਦਸਜਾ ਟਿਕਾਣਾ ਯਾਰ ਕਿਥੇ ਜਾਵਦਾ
 ਅੱਖੇ ਵੇਲੇ ਚੰਦ ਕਿਉਂ ਵਿਛੋੜਾ ਪਾਵਦਾ। ਤੂ ਵੇ ਛੱਡੀ ਜਾਨੈ ਮੈਂ
 ਕੀ ਲਾਜ ਕਰੂੰਗੀ। ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਚੰਦੀ ਮੈਂ ਦੁਖ ਭਰੂੰਗੀ। ਤੇਰਾ
 ਵੇ ਵਜੋਗ ਮੈਨੂੰ ਹੈ ਅਕਾਂਵਦਾ। ਅੱਖੇ ਵੇਲੇ ਚੰਦ ਕਿਉਂ ਵਿਛੋੜਾ
 ਪਾਵਦਾ। ਝਟਕਾ ਉਡੀਕ ਵੇ ਤੂੰ ਹੌਲਦਾਰ ਨੂ। ਫੇਰ ਵੇ ਉਜਾੜੀ
 ਤੂੰ ਕੁਲ ਫੁਲਵਾਰ ਨੂੰ। ਓਹੀ ਹੈ ਟਕਾਲਾ ਜਿਥੇ ਮੌਜਾ ਲਾਂਵਦਾ।
 ਅੱਖੇ ਵੇਲੇ ਚੰਦ ਤੂੰ ਵਿਛੋੜਾ ਪਾਵਦਾ। ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਭਲਾ ਦਸ ਕੀ
 ਕਸੂਰ ਵੇ ਕੌਣ ਅੰਬ ਚੰਦੀ ਮੈਂ ਕੀਤੀ ਦੂਰ ਵੇ ਮੈਨੂੰ ਤੇ ਹਨੇਰਾ ਹੈ
 ਚੁਫੇਰੇ ਭ ਵਦਾ। ਅੱਖੇ ਵੇਲੇ ਚੰਦ ਤੂ ਵਿਛੋੜਾ ਪਾਵਦਾ। ਛਡਕੇ ਨ
 ਜਾਈਂ ਵੇ ਮੈਂ ਬਾਹਾਂ ਤਾਣੀਆ। ਲਾਈਂ ਨਾਵਿਜੋਗ ਵੇ ਤੂੰ ਮੇਰਿਆਂ
 ਹਾਣੀਅ। ਝਟਕਾ ਬਨਾ ਕੇ ਝਿਰੂਰ ਨੂ ਫੜਾਵਦਾ। ਅੱਖੇ ਵੇਲੇ
 ਚੰਦ ਤੂ ਵਿਛੋੜਾ ਪਾਵਦਾ। ਤੰਦੂਰ ਤੇ ਚੜਾਕੇ ਦੇਸ ਕੌਣ ਪਾਗਿਆ
 ਸਦਕੇ ਕਸਾਈ ਬਕਰਾ ਫੜਾ ਗਿਆ। ਚੰਗੇ ਸੌਨ ਛੱਡੇ ਸਿੰਘ ਨਾ
 ਮਲਾਵਦਾ। ਅੱਖੇ ਵੇਲੇ ਚੰਦ ਤੂ ਵਿਛੋੜਾ ਪਾਵਦਾ। ਏਨੀ ਗਲ
 ਸੁਨੇ ਫੇਰ ਭੋਰ ਬੋਲਦਾ। ਜਾਰੋ ਜਾਰ ਨੇਤਾਂ ਚੋਂ ਨੀਰ ਡੋਲਦਾ।
 ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਮੈਨੂੰ ਹੈ ਬਹੁਤ ਪੀੜ ਨੀ। ਆਗੇ ਨੇ ਫਰੇਸਤੇ ਕਰਨ
 ਛੀੜ ਨੀ। ਮਾਰ ਮਾਰ ਕੋਟਰੇ ਹੈ ਦਿਤਾ ਪਿੰਜ ਨੀ। ਹੋਕੇ ਦੁਖਿ-
 ਆਰਾ ਛਡਿਆ ਤੇਰਾ ਪਿੰਡ ਨੀ। ਸੂਲਾਂ ਦਾ ਵਛੋਟਾ ਮੈਨੂੰ ਹੈ ਜੋ
 ਭੀਰ ਨੀ। ਆਗੇ ਨੇ ਫਰੇਸਤੇ ਕਰਨ ਛੀੜ ਨੀ। ਮੇਰੇ ਰਾਮਸਤ
 ਹੋਕੇ ਰਾਜੀ ਤੋਰੀਏ ਪੈ ਗਿਆ ਵਿਛੋੜਾ ਮੇਰ ਨਾਲ ਗੋਰੀਏ ਛਡਤਾ
 ਵਚਾਰਾ ਹੈ ਦੇਕੇ ਤਰੀਰ ਨੀ। ਆਗੇ ਨੇ ਫਰੇਸਤੇ ਕਰਨ ਛੀਰ ਨੀ
 ਜੋਰਾਵਰਾਂ ਮਾਰੇ ਨੀ ਗੜਾਸੇ ਆਕੇ। ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਲਈਆਂ ਗਿਆ

ਦੁਖ ਪਾਕੇ ਮਾਰ ਮਾਰ ਕੋਰੜੇ ਮੈਂ ਦਿਤਾ ਸੀੜ ਨੀ । ਆਗਏ
 ਨੇ ਫਰੇਸ਼ਤੇ ਕਰਨ ਛੀੜ ਨੀ । ਫੇਰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਲਾਸ਼
 ਬਲੇ ਭੋਰ ਨੂੰ । ਲੈਜਾ ਵੇ ਸੁਨੇਹਾ ਮੇਰੇ ਸਿੰਘ ਕੌਰ ਨੂੰ ।
 ਪੂਰਾ ਕਰ ਦੇਖੀਂ ਮੇਰੇ ਦੂ ਕਰਾਰ ਨੂੰ । ਲੈਜਾ ਵੇ ਸੁਨੇਹਾ
 ਮੇਰੇ ਹੌਲਦਾਰ ਨੂੰ । ਦਖਨ ਦੇ ਵਲ ਨੇ ਲ ਹੌਰ ਆਖਦੇ। ਤੂੰ ਦਖਣ
 ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਮੈਨੂੰ ਵੇਦ ਭਾਖਦੇ । ਆਖੀਂ ਚੋਰ ਲੈ ਗਏ ਤੇਰੇ ਵਪਾਰ
 ਨੂੰ । ਲੈਜਾ ਵੇ ਸੁਨੇਹਾ ਸਾਡਾ ਹੌਲਦਾਰ ਨੂੰ । ਭੋਰ ਅਗੇ ਹਥ ਬੰਨ
 ਲਾਸ਼ ਬੋਲਦੀ । ਵੇਖੀਂ ਲੰਘ ਜਾਵੇ ਯਾਰ ਕਿਤੇ ਕੋਲ ਦੀ । ਸਿਆਮੋ
 ਨੂੰ ਤਾਂ ਮਾਰਿਆ ਆਖੀਂ ਸਰਦਾਰ ਨੂੰ । ਲੈਜਾ ਵੇ ਸੁਨੇਹਾ ਸਾਡੇ
 ਹੌਲਦਾਰ ਨੂੰ । ਐਨੀ ਗਲ ਆਖੀਂ ਨਾਂ ਤੂੰ ਜਾਈਂ ਭੁਲ ਜੇ ।
 ਗਰਜੇ ਨੇ ਗਵਾਈ ਸਿੰਘਾ ਤੇਰੇ ਫੁਲ ਜੇ । ਆਖੀਂ ਤੋਤੇ ਨੂੰਗ ਗਏ
 ਤੇਰੇ ਅਨਾਰ ਨੂੰ । ਲੈਜਾ ਵੇ ਸੁਨੇਹਾ ਸਾਡਾ ਹੌਲਦਾਰ ਨੂੰ । ਕੇਰਾਂ
 ਤਾਂ ਗਰੀਬਨੀ ਨੂੰ ਮਿਲ ਆਕੇ । ਦੇਜਕੇਚ ਪਾਈ ਹਾਂ ਮਸਾਲੇ ਲਾਕੇ
 ਕੇਹੜੀ ਗਲ ਰਿਹਾ ਹੈਂ ਕਸੂਭੀ ਕਾਰ ਨੂੰ ਲੈਜਾ ਵੇ ਸੁਨੇਹਾ ਸਾਡਾ
 ਹੌਲਦਾਰ ਨੂੰ । ਗੁਰੂ ਦੀ ਸੁਗੰਧ ਤੈਨੂੰ ਪਾਵਾਂ ਸਜਨਾਂ । ਆਖੇ ਬਿਨਾਂ
 ਗਲ ਕੋਲੋਂ ਦੀ ਨਹੀਂ ਭਜਨਾ । ਮਿਤ ਸਿੰਘ ਭੋਰ ਬੰਨ੍ਹ ਤੁਰੇ ਲਾਰ
 ਨੂੰ । ਲੈਜਾ ਵੇ ਸੁਨੇਹਾ ਸਾਡਾ ਹੌਲਦਾਰ ਨੂੰ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਫੇਰ ਸਘਤੇ
 ਨੇ ਆਕੇ ਲਿਆ ਭੋਰ ਨੂੰ ਤੋਰ । ਗਰਜਾ ਨਿਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਲਾਸ਼
 ਲਗਾਂਕੇ ਜੋਰ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਲਾਸ਼ ਜੋ ਵਿਚਾਰੀ ਕਰ ਨਿਕੀ ਨਿਕੀ
 ਡਾਰੀ ਯ ਰੋ ਦੁਖ ਦੇਕੇ ਭਾਰੀ ਝਿਉਰ ਦੇਜਕੇ ਵਿਚ ਪਾਉਂਦਾ ।
 ਦਿਤਾ ਝਟਕਾ ਬਣਾ ਵਿਚ ਬਕਰਾ ਰਲਾ ਛਲਾ ਚੀਚੀ ਪਾਇਆ
 ਓਹੀ ਵਿਚ ਰਿਝ ਜਾਉਂਦਾ । ਕਰੇ ਕਤਲ ਸਰੀਰ ਜੇਹੜਾ ਸਾਮੋ
 ਦਾ ਖਮੀਰ ਮੋਟੇ ਕੋਟ ਤਕਦੀਰ ਜਾਂ ਬਖਤ ਆਪ ਲਾਉਂਦਾ ।
 ਮਿਤ ਸਿੰਘਾ ਮੂਦਾ ਤਿਆਰ ਦੇਊ ਗਰਜੇ ਨੂੰ ਮਾਰ ਫੇਰ ਓਹਨੂੰ

ਅਖਤਿਆਰ ਜੇਹੜਾ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਭਾਉਂਦਾ ॥

(ਭੌਰ ਨੇ ਹੌਲਦਾਰ ਕੋ ਸੁਆਿਆ ਦੇਣਾ ਲਹੌਰ ਆਕੇ)

ਕਬਿੱਤ ॥ ਚਲ ਪਿਅ ਭੌਰ ਤੇ ਬਦਲ ਗਿਆ ਭੌਰ ਹੈ ਵਰਨ
ਗਿਆ ਦੌਰ ਫੇਰ ਪਰਤ ਨਹੀਂ ਆਂਦਾ । ਛੱਡੀ ਲਾਸ਼ ਜੋ ਵਿਚਾਰੀ
ਲਬ ਗਿਆ ਹੈ ਵਪਾਰੀ ਕਰੇ ਜਮਾਂਨ ਲ ਤਿਆਰੀਜਾਦਾਰਾਮਸਤ
ਗੌਂਦਾ । ਵਿਚੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਲਾਹੌਰ ਓਥੇ ਸੁਤਾ ਪਿਆ ਕੌਰ ਫੇਰ
ਜ ਵਾ ਤਾਲੀ ਭੌਰ ਹਥ ਬੰਨਕੇ ਸੁਨੌਂਦਾ ॥ ਮਿਤ ਸਿੰਘਾ ਸੁਤੇ ਲੋਕ
ਭੌਰ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਬੋਲ ਓਹਤੂੰ ਨੇਤਰਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ ਚੁਫੇਰੇ ਤੇਰੇ ਭੌਂਦਾ ॥

ਕਬਿੱਤ ॥ ਲਟਕ ਲਟਕ ਭੌਰ ਲਟਕ ਜੀ ਗਜ ਨਾਲ ਝਟਕ
ਝਟਕ ਝਟ ਅਖਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲਦਾ । ਭਮਕ ਭਮਕ ਸਿੰਘ ਉਠਿਆਂ
ਭਮਕ ਦੇਕੇ ਦਮਕ ਦਮਕ ਦਮਕਾਰੇ ਨਾਲ ਬੋਲਦਾ । ਸਰਨ ਸਰਨ
ਸਾਰਾ ਕੰਬੇ ਜੀ ਸਰੀਰ ਓਹਦਾ ਥਰਨ ਥਰਨ ਥਰ ਥਰ ਕਰ
ਡੋਲਦਾ । ਗਟਨ ਗਟਨ ਗਟ ਨਟ ਚੜੇ ਮਿਤ ਸਿੰਘਾ
ਤਰਨ ਤਰਨ ਤਰਬੂਜ ਤੀਮੀ ਟੋਲਦਾ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ਛਮਕ
ਛਮਕ ਛਮ ਛਮ ਭੌਰ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਸਮਝ ਸਮਝ ਸਮ
ਝਾਵਾਂ ਗਲ ਸਾਰ ਜੇ । ਸੁਕਤ ਸੁਕਤ ਸੁਕ ਗਿਆ ਫੁਲ ਕੇਤਕੀ
ਦਾ ਲਗਤ ਲਗਤ ਲਗਦਾ ਨਹੀ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਜੇ । ਮਾਰਤ ਮਾਰਤ
ਮਾਰ ਦਿਤੀ ਸਿਆਮੋਂ ਹੌਲਦਾਰਾ ਮਿਲਤ ਮਿਲਤ ਮੇਲ ਦੀਨੀ
ਤੇਰੀ ਨਾਰ ਜੇ । ਰਮਕ ਰਮਕ ਭੌਰ ਰਵਾ ਹੋਇਆ ਮਿਤ ਸਿੰਘਾ
ਬੋਲਤ ਬੋਲਤ ਬੋਲ ਬਾਬੂ ਇੰਦਾ ਤਾਰ ਜੇ ॥

ਕਬਿੱਤ ॥ ਤਰਨ ਤਰਨ ਤਾਰ ਬੋਲਦੀ ਹੈ ਖਾਲਸੇ ਨੂੰ ਬੋਲਤ
ਬੋਲਤ ਬੋਲ ਕਰੇ ਬੋਲ ਬੋਲਕੇ । ਖੋਲਤ ਖੋਲਤ ਤਾਰ
ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਹੌਲਦਾਰ ਡੋਲਤ ਡੋਲਤ ਡੋਲੇ ਖਾਵੇ ਖਤ ਖੋਲਕੇ ।
ਭਜਤ ਭਜਤ ਭਜ ਭਜ ਗਡੀ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ਰੋਵਤ ਰੋਵਤ ਖੜਾ

ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਟੋਲਕੇ । ਘਟਤ ਘਟਤ ਘਾਟਾ ਪੈਗਿਆ ਕਸਤੂਰੀ ।
ਵਿਚ ਹੌਲਦਾਰ ਰੋਂਦਾ ਮਿਤ ਸਿੰਘਾ ਘਟ ਤੋਲਕੇ ॥

ਹੌਲਦਾਰ ਨੇ ਅਮਿਤਸਰ ਮੈਂ ਆਕੇ ਤੀਮੀ ਦੀ ਭਲ ਕਰਨੀ

ਕੰਡਲੀ ਛੰਦ ॥ ਗਡੀ ਆਈ ਡਾਕ ਜੋ ਖੜੀ ਅਸਟੇਸ਼ਨ
ਆਏ । ਜਵਾਹਰ ਸੰਘ ਵਿਚ ਬੈਠ ਗਿਆ ਆਪਣਾ ਪਾਸ ਵਿਖਾਏ
ਆਪਣਾ ਪਾਸ ਵਖਾਏ ਗਡੀ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਜਾਕੇ । ਕਹਿੰਦਾ ਆਜ
ਬਹੁੜ ਗੁਰੂ ਤੀਮੀ ਮੇਰੀ ਮੇਲੇ ਆਕੇ । ਕਹੇ ਰਾਮ ਕਰੇ ਮਿਤ
ਸਿੰਘ ਸੰਚ ਸਾ ਕਰਦਾ ਵਡੀ । ਇਕ ਘੰਟੇ ਦੇ ਵਿਚ ਅੰਮਰਤਸਰ
ਪੈਂਚੀ ਗਡੀ ॥ ਦੋਹਿਰਾ ॥ ਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਵਿਚ ਆਇਕੇ ਲਭੇ ਆਮੋ
ਨਾਰ । ਮਿਤ ਸਿੰਘ ਹੁਣ ਸਜਣੋ ਅਗੇ ਸੁਣੋਂਦਾ ਕਾਰ ॥

ਕੋਰੜਾ ਛੰਦ ॥ ਅਸਟੇਸ਼ਨ ਚ ਜਾਕੇ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਬੋਲਜੇ ।
ਸੁਣਕੇ ਅਵਾਜ ਬਾਬੂ ਗਏ ਕੋਲ ਜੇ । ਲਗਿਆ ਵਜੇਗ ਹਲਿਆ
ਨੀ ਜਾਵਦਾ । ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਨੂੰ ਖੜਾ ਮਨਾਵਦਾ । ਆਖੇ
ਹੌਲਦਾਰ ਬਾਬੂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਕੇ । ਕਿਥੇ ਗਈਏ ਤੀਮੀ ਮੇਰੀ ਤਾਰ
ਪਾਕੇ । ਦਸੋ ਉਦਾ ਪਤਾ ਭਾਲ ਹ ਲਗਾਵਦਾ । ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ
ਨੂੰ ਖੜਾ ਮਨਾਵਦਾ । ਬੋਲਦੇ ਹੈਂ ਬਾਬੂ ਸੁਣ ਸਰਦਾਰ ਜੋ । ਸੁਬਾ
ਦੇ ਵਖਤ ਏਥੇ ਤੇਰੀ ਨਾਰ ਜੋ । ਸਰਾ ਦੇ ਵਲ ਗਈ ਸਾਨੂੰ ਏਹ
ਭਾਵਦਾ । ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਨੂੰ ਖੜਾ ਮਨਾਵਦਾ ਜੇਵਰ ਸੀ ਪਾਇਆ
ਓਸਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਜੋ । ਪਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦੀ ਜੀ ਤੇਰੀ ਨਾਰ ਜੋ ।
ਚੰਦ ਦੇ ਸਮਾਨ ਮੁਖ ਸੋਭਾ ਪਾਵਦਾ । ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਨੂੰ ਖੜਾ
ਮਨਾਵਦਾ । ਮਾਰ ਚਾਂਗ ਹੌਲਦਾਰ ਪੈਂਦਾ ਤੁਰ ਜੇ । ਕਿਥੇ ਹੌਲ-
ਦਾਰ ਦੀ ਜੇ ਸਿਆਮ ਕੌਰ ਜੇ । ਨਾਲੇ ਬੋਲ ਮਾਰੇ ਨਾਲੇ ਡੋਲੇ
ਖਾਂਵਦਾ । ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਨੂੰ ਖੜਾ ਮਨਾਵਦਾ । ਏਥੇ ਅੱਜ ਬੋਹੜੇ
ਜੇ ਹੈ ਬੰਸੀ ਵਾਲਿਆ । ਕਰੀ ਸੁਰਜੀਤ ਪਥਰ ਚੋਂ ਹਾਲਿਆ ।

ਸੇਵਕ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਕੇੜਾ ਦੁਖ ਪਾਂਵਦਾ । ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਨੂੰ
 ਖੜਾ ਮਨਾਵਦਾ । ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਨਾਵੇਂ ਤੂੰ ਓਅੰਕਾਰ ਜੀ ।
 ਅਜ ਜੇ ਤੂੰ ਬੌੜੀ ਮੇਲੀ ਮੇਰੀ ਨਾਰ ਜੀ । ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇ ਸੰਗ
 ਮੈਂ ਪਰੀਤ ਲਾਂਵਦਾ । ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਨੂੰ ਖੜਾ ਮਨਾਵਦਾ ।
 ਤੀਜੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੂੰ ਆਰਦਾਸ ਜੀ । ਨਾਰ ਨੂੰ ਮਾਲਕੇ ਕੰਮ
 ਲਿਆ ਰਾਸ ਜੀ । ਅਜ ਮੈਨੂੰ ਬੌੜ ਤੇਰਾ ਜਸ ਗਾਂਵਦਾ । ਗੁਰੂ
 ਰਾਮਦਾਸ ਨੂੰ ਖੜਾ ਮਨ ਵਦਾ । ਅਰਜਨ ਮਨਾਵਾਂ ਜੀ ਮੈਂ ਚਿਤ
 ਲਾਕੇ । ਤਾਰੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਤੀਮੀ ਮਲਾਕੇ । ਜਿਥੇ ਮੈਂ ਮਨਾਵਾਂ
 ਤੂੰ ਸਹਾਈ ਆਂਵਦਾ । ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਨੂੰ ਖੜਾ ਮਨਾਂਵਦਾ ।
 ਹੋਣਾ ਤੂੰ ਸਹਾਈ ਹਰ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ । ਸਿਆਮੋ ਦੇ ਬਗੈਰ ਮੇਰੀ
 ਗਈ ਜਿੰਦ ਜੀ । ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਹਰਰਾਇ ਪਾਰ ਲਾਂਮਦਾ । ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ
 ਨੂੰ ਖੜਾ ਮਨਾਂਵਦਾ । ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਨਾਵਾਂ ਤੂੰ ਮਟਾਦੇ ਰੋਗ ਜੀ ।
 ਰਾਂਧਕਾਂ ਦੇ ਵਾਂਗ ਮੈਨੂੰ ਹੈ ਵਿਜੋਗ ਜੀ । ਬਿਦੁ ਦਾ ਸਾਗ
 ਤੂੰ ਅਲੂਣਾ ਖਾਂਵਦਾ । ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਨੂੰ ਖੜਾ ਮਨਾਂ-
 ਵਦਾ । ਨੌਮੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਹੈ ਬਹਾਦਰ ਹਰੀ ਜੀ । ਮੈਨੂੰ ਤੂੰ ਮਲਾਕੇ
 ਅਰਦਾਸ ਕਰੀ ਜੀ । ਅਠੇ ਪੈਹਰ ਆਪਨੂੰ ਮੈਂ ਹਾਂ ਧਿਆਵਦਾ ।
 ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਨੂੰ ਖੜਾ ਮਨਾਵਦਾ । ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕੋ
 ਮਨਾਉਂਦਾ ਫੇਰ ਜੀ । ਖਾਲਸੇ ਦੇ ਉਤੇ ਕਿਉਂ ਲਗਾਈ ਦੇਰ ਜੀ ।
 ਤੀਸਰਾ ਜੋ ਪੰਥ ਸਿੰਘਾ ਦਾ ਚਲਾਂਵਦਾ । ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਨੂੰ
 ਖੜਾ ਮਨਾਵਦਾ । ਹੋਲਦਾਰ ਖੜਾ ਅਰਦਾਸ ਬੋਲਦਾ । ਗਲ
 ਪਾਕੇ ਪਲੂ ਹੈ ਤੀਮੀਂ ਨੂੰ ਟੇਲਦਾ । ਇਕ ਸੌ ਰੁਪਿਆ ਆਖੇ ਭੋਗ
 ਲਾਂਵਦਾ । ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਨੂੰ ਖੜਾ ਮਨਾਂਵਦਾ । ਮਿਤ ਸਿੰਘ
 ਕਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲਣਾ । ਸੁਣ ਅਰਦਾਸ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨੇ
 ਡੋਲਣਾ । ਤੁਧ ਅਰਦਾਸ ਸੁਣਨੂੰ ਸੁਣਾਵਦਾ । ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ

ਨੂ ਖੜਾ ਮਨਾਵਦਾ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਫੇਰ ਹੌਲਦਾਰ ਤਰ ਪਿਆ
ਗਿਆ ਸਰਾਂ ਦੇ ਕੋਲ । ਸਿਆਮੋ ਸਿਆਮੋ ਆਖਕੇ ਮਾਰੇ ਜਰ ਦੀ
ਬੋਲ ॥ ਸਵੈਯਾ ॥ ਬੋਲ ਸਰਾਂ ਵਾਲੇ ਆਖਦੇ ਨੇ ਏਥੇ ਨਹੀਂ
ਸਿਆਮ ਕੌਰ ਕੋਈ ਆਈ । ਫੇਰ ਸਿੰਘ ਜਵਾਹਰ ਸੀ ਤੁਰਪਿਆ
ਲਗੀ ਭੁਖ ਹੈ ਤਰੇਹ ਜੋ ਦੂਨ ਸਵਾਈ । ਹਟ ਵਾਲੇ ਪਾਸੋਂ ਆਟਾ
ਜੋ ਮੰਗ ਰਿਹਾ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਆਵੇ ਖੁਲੀ ਹਟ ਅੜਾਈ ਇਕ ਭੁਖ
ਲਗਗੀ ਦੂਜਾ ਦੁਖ ਸੀ ਨਾਰਦਾ ਮਿਤ ਸਿੰਘਾ ਓਦੋਂ ਕੌਨ ਸਹਾਈ

॥ ਸਵੈਯਾ ॥ ਆਟਾ ਲਵੇ ਨਾਲੇ ਪੁਛਦਾ ਕੋਈ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਜੋ
ਤੀਮੀ ਹੈ ਵੇਖੀ । ਅਗੋਂ ਲਾਲਾ ਜੀ ਮੁਕ ਸੇ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਪੈਰੀਂ
ਝੰਝਰਾਂ ਸੀ ਉਤੇ ਚਦਰ ਨੇਕੀ । ਸੋਲਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਜਵਾਨ
ਸੋਹਨੀ ਸੁਭ ਪਈ ਤੰਦੂਰ ਤੇ ਵੇਖੀ ਸੀ ਲੋਟੀ । ਮਿਤ ਸਿੰਘਾ
ਮਹਾਜਨ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਓਪਰੀ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਆਈ ਜਟੇਟੀ ॥

ਦੋਹਰਾ ॥ ਆਟਾ ਲੈਕੇ ਖਾਲਸਾ ਗਿਆ ਤੰਦੂਰ ਦੇ ਪਾਸ ।
ਆਟਾ ਦੇਕੇ ਝਿਉਰ ਨੂੰ ਕਰਦਾ ਫੇਰ ਬਲਾਸ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਬੋਲੇ
ਫੇਰ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਸੁਣ ਗਰਜਿਆ ਮੇਰੀ ਬਾਤ । ਤੀਮੀ ਮੇਰੀ ਰੋਹ ਗਈ
ਕਲ ਸਵਾਈ ਰਾਤ ਗਰਜਾ ਝਿਉਰ ਸੁਣਾਂ ਵਦਾ ਸੁਨ ਤੂੰ ਖਾਲਸਾ
ਓਦ ਰੋਟੀ ਖਾਕੇ ਉਠ ਗਈ ਗਰਜਾ ਕਰੇ ਸੁਗੰਧ ॥ 16964 G

ਹਾਲ ਰੋਟੀ ਖਾਣੀ ਤੇ ਝਿਉਰ ਨੂੰ ਮੈਹਰੀ ਨੇ ਹਟੋਣਾ ਏਸਦੀ ਤੀਮੀਦਾ ਬਟ ਕਾ ਨਾਂ ਦੇ

ਚੌਪਈ ॥ ਵੇਖੋ ਰਬ ਕੀ ਹਾਲ ਬਣਾਂ ਵੇ ਮਾਸ ਤੀਮੀਦਾ ਭਾਡੇ
ਪਾਵੇ । ਲਿਖਿਆ ਕਰਮ ਨਾ ਮੇਟੇ ਕੋਈ । ਆਜ ਤੀਕ ਗੱਲ ਐਸੀ
ਨ ਹੋਈ । ਕਲਜਗ ਨੇ ਕੀ ਹਾਲ ਵਖਾਇਆ ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਮਾਸ
ਬਨਾਇਆ । ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕਿਨੇ ਨੀ ਪਾਇਆ ਮਿਤ ਸਿੰਘ ਓਦੇ
ਦੇਸ ਨਾ ਹਰ ਨੂੰ । ਦੁਨੀਆਂ ਲੋਚੇ ਸਭ ਕੋਈ ਜਰ ਨੂੰ ॥

ਲਘੂ ਦੀਰਘ ਤ੍ਰਿਭੰਗ ਛੰਦ ॥ ਬਲ ਬੋਲਤ ਬੋਲ ਕਹੇ ਝਿਉਰਾ

ਝਿਉਰਾ ਹੱਟ ਜਾ ਨਾਂ ਦੇ ਝਟਕਾ । ਮਨ ਮਾਰ ਦਲੀਲ ਕਰੀ
 ਜਿਸਨੇ ਲਭ ਪਟ ਦੇਉ ਲਾਦੂ ਪਟਕਾ । ਹੱਟ ਜਾ ਘਟ ਜਾ ਮਨ
 ਮੂੜ ਹੋਇਆ ਮਨਸੂਰ ਵਾਂਗ ਮਰਜੇ ਕਟਕਾ । ਮੂੜ ਲੋਭ ਕਹੇ
 ਮਛਲੀ ਜਲ ਮੇਂ ਪਰਾਨ ਹੀਲ ਦਿਆ ਲਗਿਆ ਫੱਟਕਾ । ਤੁਸੀ
 ਲੋਭ ਕੀਆ ਕਪਟੀ ਕੌਰੂ ਚਾਰ ਕੂਤੇ ਦੇ ਸੰਗ ਮਾਰਿਆ ਲਟਕਾ ।
 ਮਿਤ ਸਿੰਘ ਹਰਾਨ ਹੋਇਆ ਸੁਲਕੇ ਰਾਤ ਪਟ ਵੀਆ ਘਰ ਹੈ ਜਟਕਾ

ਹਾਲ ਰੋਟੀ ਖਾਣੀ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਛਲਾ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਔਣਾ

ਦੋ ਭਾਗ ਛੇਦ ॥ ਫੇਰ ਰੋਟੀ ਖਾਣ ਦੀ ਦਲੀਲ ਕਰਦਾ ਲੱਗ
 ਗਿਆ ਰੰਗ ਆਂਦਾ ਥਿਆਜੂ ਬਰਦਾ । ਝਿਉਰ ਕੋਲੋ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ
 ਭਲੇਰੀਆ । ਹੈ ਓਏ ਰਬਾ ਸਚਿਆ ਰਜਾਈ ਤੇਰੀਆਂ । ਹਥਾਂ
 ਨੂੰ ਧੁਵਾਕੇ ਥਾਲੀ ਦਿਤੀ ਧਰ ਜੀ । ਖਾਓ ਸਰਦਾਰ ਜੀ ਜੋ ਤੇਰੀ
 ਮਰਜੀ । ਆਸ਼ਕਾਂ ਦਾ ਮਾਸ ਫੇਰਦਾ ਪਸੇਰੀਆਂ । ਹੈ ਓਏ ਰਬਾ
 ਸਚਿਆ ਰਜਾਈ ਤੇਰੀਆਂ । ਬੋਲਦੀ ਹੈ ਝਿਉਰੀ ਦਸ ਕੀ ਜਾ
 ਖਾਵਣਾ । ਖਾਣਾ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦ ਜਾਂ ਮਿਠਾ ਪਵਾਵਣਾ । ਕਰਕੇ
 ਹੁਕਮ ਕਾਹਨੂ ਲਾਈਆ ਡੇਰੀਆਂ । ਹੈ ਉਏ ਰਬਾ ਸਚਿਆਂ ਰਜਾਈ
 ਤੇਰੀਆਂ । ਹੋਲਦਾਰ ਆਖੇ ਫੁਲਕੇ ਦੋ ਲਿਆਦਿਓ । ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦ
 ਬੋਹੜਾ ਜਿਹਾਂ ਪਾਦਿਓ । ਝਟਕਾ ਜਾਂ ਪਾਇਆ ਉਠਨੇ ਹਨੇਰੀਆਂ
 ਹੈ ਓਏ ਰਬਾ ਸਚਿਆਂ ਰਜਾਈ ਤੇਰੀਆਂ । ਪੈਲੀ ਵਾਰੀ ਮੁਖਰ
 ਗਰਾਸ ਪਾਂਵਦਾ । ਤੀਮੀ ਦਾ ਜੋ ਛੱਲਾ ਦਾੜ੍ਹਾਂ ਹੇਠਾਂ ਵਦਾ ਵੇਖਕੇ
 ਤੇ ਛਲਾ ਅਖੋਂ ਆਸੂ ਗੇਰੀਆਂ ਹੈ ਓਏ ਰਬਾ ਸਚਿਆ ਰਜਾਈ
 ਤੇਰੀਆਂ । ਮੁਖ ਵਿਚੋਂ ਛਾਪ ਕਢ ਲੈਂਦਾ ਰਖ ਜੀ । ਲਾਲਟੈਨ
 ਕੋਲ ਲਿਆਵੇ ਹੋਇਆ ਸਕ ਜੀ । ਨੰਬਰ ਨੂ ਪੜ ਚੜ ਗਈਆਂ
 ਪੇਰੀਆਂ । ਹੈ ਓਏ ਰਬਾ ਸਚਿਆ ਰਜਾਈ ਤੇਰੀਆਂ । ਵੇਖ ਕੇ ਤੇ
 ਛਾਪ ਫੇਰ ਚਾਂਗਾਂ ਮਾਰਦਾ । ਮੈਨੂ ਕਿਉਂ ਖਵਾਇਆ ਰਬਾ ਮਾਸ

ਨਾਰਦਾ । ਬਾਲਕ ਦੇ ਵਾਂਗ ਲਗ ਗਈਆਂ ਰੇਰੀਆਂ । ਹੈ ਓਏ
 ਰਬਾ ਸਚਿਆ ਰਜਾਈ ਤੇਰੀਆਂ । ਹੌਲਦਾਰ ਆਖੇ ਗਰਜੇ ਨੂਬਲ
 ਕੇ ਸਾਰੀ ਤਰਕਾਰੀ ਮੈਨੂੰ ਦੇਦੇ ਤੋਲਕੇ । ਸਾਰੀ ਜੋਖ ਦੇਂਈ
 ਜਿੰਨੀ ਮਾਂ ਦਸੇਰੀਆਂ । ਹੈ ਓਏ ਰਬਾ ਸਚਿਆਂ ਰਜਾਈਂ ਤੇਰੀਆਂ ।
 ਗਰਜਾ ਸੁਣਾਵੇ ਝਿਉਰ ਮੁਖੋਂ ਫੇਰ ਜੀ । ਪੰਜ ਜੋ ਰੁਪਯੋ ਨੂ ਹੈ
 ਕਚਾ ਸੇਰ ਜੀ । ਤੇਜ ਹਨ ਚੀਜਾਂ ਜਗ ਨਾਲੋਂ ਗੇਰੀਆਂ ਹੈ ਓਏ
 ਰਬਾ ਸਚਿਆ ਰਜਾਈਂ ਤੇਰੀਆਂ । ਫੇਰ ਹੌਲਦਾਰ ਦਮ ਪਲੇ ਪੈਂਦਾ
 ਦੇਜਕੇ ਨੂ ਚਕ ਸੀਨੇ ਨਾਲ ਲੈਂਦਾ । ਝਟਕੇ ਉਦਾਲੇ ਸਿੰਘ ਲੈਂਦਾ
 ਫੇਰੀਆਂ । ਹੈ ਓਏ ਰਬਾ ਸਚਿਆ ਰਜਾਈਂ ਤੇਰੀਆਂ । ਝਿਉਰੀ
 ਸਮਝਾਵੇ ਕਰੀਂ ਨਾ ਸਵਾਸ ਜੀ । ਬਕਰਾ ਸਖਤ ਅਸੀਂ ਕਟਿਆ
 ਆਪ ਜੀ । ਕਿਥੇ ਤੂ ਲਜਾਨਾ ਹੈ ਦੇਂਦੀ ਦਲੇਰੀਆਂ । ਹੈ ਓਏ
 ਰਬਾ ਸਚਿਆ ਰਜਾਈਂ ਤੇਰੀਆਂ । ਆਖੇ ਹੌਲਦਾਰ ਝਿਉਰੀ ਤਾਂਈ
 ਹਾਲ ਨੀ । ਹੋਰਨੇ ਜੁਆਨ ਮੇਰੇ ਚਾਰ ਨਾਲ ਨੀ । ਮਝੀਆਂ
 ਲਿਆਏ ਹਾਂ ਅਸੀ ਲਵੇਰੀਆਂ । ਹੈ ਓਏ ਰਬਾ ਸਚਿਆ ਰਜਾਈਂ
 ਤੇਰੀਆਂ । ਖਿਸਤ੍ਰੇ ਨੂੰ ਰਖ ਦੇਜਕੇ ਨੂ ਚਕਦਾ । ਫੇਰ ਮੈਂ ਨਬੇੜਾ
 ਨਾਮਾ ਤੁਹਾਡੇ ਹਕ ਦਾ । ਜਾਣੋ ਵੇਚਨੇ ਨੂੰ ਚਲਿਆ ਗੰਡੇਰੀਆਂ ।
 ਹੈ ਓਏ ਰਬਾ ਸਚਿਆ ਰਜਾਈਂ ਤੇਰੀਆਂ । ਝਿਉਰ ਸਮਝਾਵੇ
 ਆਖੇ ਸਦਾਰ ਜੀ । ਦੇਜਕਾਂ ਪੁਚਾਈਂ ਛੇਤੀ ਸਰਦਾਰ ਜੀ । ਮਿਤ
 ਸਿੰਘ ਬਾਤਾਂ ਤੇਰੀਆਂ ਬਬੇਰੀਆਂ । ਹੈ ਓਏ ਰਬਾ ਸਚਿਆ ਰਜਾਈ
 ਤੇਰੀਆਂ ॥ ੫੦ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਚਕ ਦੇਜਕਾ ਤੁਰ ਪਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ
 ਵਰਲਾਪ । ਡਾਕਟਰ ਕੋਲੇ ਚਲੀਏ ਵੇਖ ਲਏ ਏਹ ਪਾਪ ॥ ੫੧
 ਦੁਭਾਗ ॥ ਕਦੇ ਤੁਰ ਪੈਂਦਾ ਕਦੇ ਚਾਂਗ ਮਾਰਦਾ । ਮੈਨੂੰ ਤੂੰ
 ਚਕਾਇਆ ਰਬਾ ਮਾਸਨਾਰਦਾ ਬਾਹਯਾਤ ਵਾਂਗ ਖੜਾਹਾਕਾਂ ਮਾਰਦਾ
 ਤੂੰਹੀਂ ਤੂੰਹੀਂ ਤੂੰਹੀਂ ਹੈਂ ਤੈਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦਾ । ਕੇਹੜਾ ਦੁਖ ਦਿਤਾ ਮੈਨ

ਰਬਾ ਸਰਿਆ ਤੀਮੀਂ ਦਾ ਮਾਸ ਨੀ ਸੀ ਪਤੀ ਨੇ ਚਖਿਆ । ਜਾਰੋ
 ਜਾਰ ਰੋਵੇ ਅਖੇ ਨੀਰ ਜਾਂਵਦਾ । ਤੂਹੀਂ ਤੂਹੀਂ ਤੂਹੀਂ ਹੈਂ ਤੈਨੂੰ
 ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਹਲਿਆ ਨਾ ਜਾਵੇ ਬੌੜੀ ਬੌੜੀ ਕਰਦਾ । ਫੇਰ ਜ
 ਮਲਾਦੇਂ ਰਬਾ ਮੇਰਾ ਬਰਦਾ ਫੇਰਵੀ ਵਖਾਈ ਮੁਖ ਸਿਆਮੋ ਨਾਰ
 ਦਾ । ਤੂੰਹੀਂ । ਗੜ੍ਹ ਪਾਣੀ ਪੀਂਦੀ ਰਬਾ ਕਿਉਂਹਟਾ ਗਿਆ । ਮੇਰਾ
 ਪਾਲਿਆ ਫਲ ਮੈਂਨੂੰਈਂ ਖਵਾ ਗਿਆ । ਮਣਕਾ ਗਵਾਤਾ ਮੇਰੇ
 ਸੁਚੇ ਹਾਰ ਦਾ । ਤੂੰਹੀਂ ॥ ਰੋਦਿਆਂ ਨੂੰ ਹਸਾਵੇ ਤੇ ਰੁਆਵੇ ਹਸਦੇ ।
 ਉਜੜੇ ਬਸਾਵੇ ਤੇ ਉਜੜੇ ਵਸਦੇ ਤੇਰੀ ਸੀ ਦਲੀਲ ਤਾਂ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ
 ਮਾਰਦਾ । ਤੂੰਹੀਂ । ਚਕ ਕੇਤੇ ਖੈਰ ਫੇਰ ਤੁਰ ਆਂਵਦਾ । ਡਾਕਟਰ ਕੋਲ
 ਮਾਸ ਨੂੰ ਲਜਾਵਦਾ । ਸਠ ਜਾਂ ਰੁਪਯੇ ਮੂਰੇ ਫੇਰ ਕਰਦਾ । ਤੂੰਹੀਂ ।
 ਬੋਲੇ ਡਾਕਟਰ ਦਸ ਹੌਲਦਾਰ ਜੀ । ਕਿਸੇ ਗਲ ਕਾਰਨੇ ਤੈਂ
 ਧਰਿਆ ਜ਼ਰ ਜੀ । ਦਸ ਤੂ ਬੀਮਾਰੀ ਤੇਰਾ ਦੁਖ ਟਾਰਦਾ । ਤੂੰਹੀਂ ।
 ਆਖੇ ਹੌਲਦਾਰ ਮੇਰੇ ਰਖ ਮਾਸ ਜੀ । ਕਾਹਦੀ ਤਰਕਾਰੀ ਮੈਂਨੂੰ ਹੈ
 ਸਵਾਸ ਜੀ । ਤੀਮੀਂ ਮੇਰੀ ਮਾਰੀ ਮੈਂ ਨੌਕਰ ਸਠਕਾਰ ਦਾ । ਤੂੰਹੀਂ ।
 ਡਾਕਟਰ ਮਾਸਚ ਮਸਾਲੇ ਡਾਰਦਾ । ਜੁਦਾ ਕਰ ਦਿਤਾ ਮਸ
 ਸਿਆਮੋ ਨਾਰ ਦਾ । ਮਿਟਦਾ ਨ ਝਟ ਕਦੇ ਹੋਣ ਹਾਰਦਾ । ਤੂੰਹੀਂ ।
 ਦਿਨ ਚੜ ਗਿਆ ਡਾਕਟਰ ਬੋਲਦਾ । ਤਕੜੀਚ ਪਾਕੇ ਤਰਕਾਰੀ
 ਤੋਲਦਾ । ਕੁਤਾ ਕੋਲੇ ਗਿਝਿਆ ਫਿਰੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦਾ ॥ ਤੂੰਹੀਂ ॥
 ਜਦੋ ਸਿਆਮੋਂ ਮਾਰੀ ਕੰਮ ਲਿਆ ਗਾਲ ਜੀ । ਹਥ ਪੈਰ ਵਫ
 ਦਬ ਦਿਤੇ ਖਾਲ ਜੀ । ਸੁਕ ਗਿਆ ਖਾਲ ਪਾਣੀ ਉਪਰ ਡਾਰਦਾ
 ਤੂੰਹੀਂ ॥ ਫੇਰ ਦਰਵੇਸ਼ ਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕ ਆਂਵਦਾ ਖਾਲ ਵਿਠੇਂ ਦਬ ਪੈਰ
 ਕਢ ਲਿਆਵਦਾ । ਸਿਰ ਕਢ ਲਿਆਂਦਾਂ ਗੁੰਦਿਆ ਬਹਾਰਦਾ ।
 ਤੂੰਹੀਂ ॥ ਹੌਲਦਾ ਆਖੇ ਲਓ ਜੀ ਮੁੰਦਾ ਆਗਿਆ । ਇਕ ਹੈ
 ਲਿਆਦਾ ਇਕ ਕੁਤਾ ਖਾ ਗਿਆ । ਹਥ ਸਿਆਣਲਿਆ ਵਫਿਆ

ਤਲਵਾਰ ਦਾ ॥ ਤੂੰਹੀਂ ॥ ਹੌਲਦਾਰ ਸਿਰ ਚੰਮ ਲੈਂਦਾ ਵਾਂਗੀਆਂ
ਉਠ ਸਿਆਮ ਤੋਤਿਆ ਕਰੀ ਤੂੰ ਸ਼ਾਦੀਆਂ । ਪਲੰਘ ਉਡੀਕੇ ਤੈਨੂੰ
ਹੈ ਨਵਾਰ ਦਾ ॥ ਤੂੰਹੀਂ ॥ ਮਿਤ ਸਿੰਘ ਕਹੇ ਮੁਦਾ ਸਬੂਤ ਜੀ ।
ਹੁਣ ਮਾਰਿਆ ਜਾਊ ਝਿਉਰ ਪਾਪੀ ਦੂਤ ਜੀ । ਮੇਟ ਦੇਵੇ ਭਾਣਾ
ਕੱਟ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ॥ ਤੂੰਹੀਂ ॥ ੫੨ ॥ ਦੋਹਾ ॥ ਡਾਕਟਰ ਨੇ
ਸਜਣੇ ਠਾਣਾ ਲਿਆ ਸਦਾਏ । ਖੂਨ ਸਬੂਤੀ ਲਿਖ ਦਿਆ ਜੋ
ਦਸਤੂਰ ਅਦਾਇ ॥ ੫੩ ॥ ਡਾਕਟਰ ਠਾਣਾ ਸਣੇ ਸਾਰਜੰਟ ਕੁਤ
ਵਾਲ । ਤਲਾਸ਼ੀ ਲੈਂਦੇ ਝਿਉਰ ਦੀ ਸੁਣੋ ਅਗੇ ਦਾ ਹਾਲ ॥ ੫੪ ॥

ਹਾਲ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲੈਣੀ ਤੇ ਚਾਰ ਖੂਨ ਕੁਤੇ ਦੇ ਇਕਵਾਰ ਨਿਕਲ ਆਉਣੇ

ਦੇ ਭਾਗ ਛੰਦ ॥ ਲੈਂਦੇ ਨੇ ਤਲਾਸ਼ੀ ਸਾਰੇ ਜਣੇ ਜਾਕੇ ॥ ਗਰਜਾ
ਬਹਾਲਿਆ ਹਥ ਕੜੀ ਲਾਕੇ । ਝਿਉਰ ਚੁਪ ਕਰੇ ਜੀ ਮੁਦੇ ਤੋਂ
ਡਰਦਾ । ਪਾਪ ਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਦੁਖ ਭਰਦਾ । ਮੈਹਰੀ ਬੈਠੀ ਰੋਦੇ
ਉਸਨੂੰ ਬਲਾਲਿਆ । ਦੁਹਾ ਨੂੰ ਨਰਕ ਬੇੜੀ ਡੰਡਾ ਪਾਲਿਆ ।
ਫੜ ਲਿਆ ਮਿਰਗ ਵੇਲਾ ਰੋਜ ਡਾਰਦਾ । ਪਾਪ ਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ
ਦੁਖ ਭਰਦਾ । ਲੈਂਦੇ ਸੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਕਨੂੰਨ ਜੀ ।
ਚਾਰ ਖਲਾਂ ਥਿਆ ਗਈਆਂ ਕੁਤੇ ਦਾ ਖੂਨ ਜੀ । ਕੁਤੇ ਨੂੰ ਰਲਾਕੇ
ਬਕਰੇ ਚ ਧਰਦਾ । ਪਾਪਦੇ ॥ ਆਟਾ ਸੀ ਪਰਾਤ ਵਿਚ ਏਨਾ ਹੀ
ਗੰਨਿਆ । ਸਿਆਮੋਂ ਦਾ ਜੋ ਗੈਹਣਾ ਆਟੇ ਵਿਚ ਤੁੰਨਿਆ । ਕਢ
ਲਿਆ ਗੈਹਣਾ ਮਾਰੇ ਮਾਰ ਕਰਦਾ ॥ ਪਾਪਦੇ ॥ ਇਕ ਜੋ ਸੰਦੂ-
ਖੜੀ ਚ ਥਿਆ ਗਿਆ ਬਾਲ ਜੀ । ਰੋਵੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਆਖੇ ਮੇਰਾ
ਲਾਲ ਜੀ । ਲੁੱਲਾਂ ਸੱਗੀ ਪਾਪੀ ਤਾਂਹੀਂ ਮੁੰਡਾ ਮਾਰਦਾ ॥ ਪਾਪਦੇ ॥
ਮੈਹਰੀ ਚਾਂਗ ਮਾਰੇ ਉਚੀ ਉਚੀ ਭੁਬ ਜੀ । ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਲਗ
ਝਿਉਰ ਗਈ ਭੁਬ ਜੀ । ਐਵੇਂ ਮਾਰ ਦਿਤਾ ਖਾਲਸੇ ਦਾ ਬਰਦਾ ॥

ਪਾਪ ਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਦੁਖ ਭਰਦਾ । ਓਦੋਂ ਮੈਂ ਹਟਾਵਾਂ ਵੇ ਤੂੰ
 ਕਿਉਂ ਨਾ ਹਟਿਆ । ਰੋਣ ਵਾਂਗੂੰ ਚਿੰਦਰਿਆਂ ਹੈ ਘਰਪਟਿਆ ।
 ਲੋਭ ਕਰ ਲਿਆ ਬਈਮਾਨਾ ਜ਼ਰ ਦਾ । ਪਾਪ ਦੇ ਕਰਨ ਬਾਲਾ
 ਦੁਖ ਭਰਦਾ । ਆਖਦੇ ਨੇ ਸਾਰੇ ਝਿਉਰ ਨਾ ਦੋਸ਼ ਜੀ । ਹਾਕਮ ਨੇ
 ਬੈਠਕੇ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋਚ ਜੀ । ਮਿਤ ਸਿੰਘ ਭਾਣਾ ਬੀਤ ਗਿਆ ਹਰਦਾ
 ਪਾਪ ਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਦੁਖ ਭਰਦਾ ॥ ੫੫ ॥ ਕੁੰਡਲੀ ਛੰਦ ॥

ਸੋਚ ਕਰੀ ਫਿਰ ਹਾਕਮਾਂ ਦੇਵੇ ਕੌਣ ਹਟਾਇ । ਖੂੰਨ ਸਬੂਤੀ ਲਿਖ
 ਦੀਆ ਦਿਤਾ ਖੂੰਨ ਉਡਾਏ । ਦਿਤਾ ਖੂੰਨ ਉਡਾਏ ਲਿਖਿਆਣਾਕੋਈ
 ਹਟਾਵੇ । ਨਾਂ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਸਾਰ ਭਾਈ ਜਾਂ ਸਿਰ ਪਰ ਆਵੇ । ਕਵੀ
 ਰਾਮ ਕਹੇ ਮਿਤ ਸਿੰਘ ਝਿਉਰ ਨੂ ਕਾਹਦਾ ਦੋਸ਼ । ਦਿਤੀ ਕਰਮਾਂ
 ਹਾਰ ਹਾਕਮਾਂ ਕੀਤੀ ਸੋਚ ॥ ੫੬ ॥ ਫੇਰ ਹਾਕਮਾਂ ਆਖਿਆ
 ਦਸੀ ਹੌਲਦਾਰ । ਆਖੇ ਫਾਹਾ ਗਡੀਏ ਕਿਵੇਂ ਦੇਈਏ ਝਿਉਰ
 ਨੂੰ ਮਾਰ ॥ ੫੭ ॥ ਆਖੇ ਫੇਰ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਸੁਣੋਂ ਹਜ਼ੂਰ ਜੇ
 ਆਪ । ਵਿਚ ਵੇਲਣੇ ਏਸਨੂੰ ਕਰ ਦਿਓ ਗਰਕਾਪ ॥ ੫੮ ॥

(ਹਾਲ ਝਿਉਰ ਤੇ ਝਿਉਰੀ ਨੂੰ ਵੇਲਣੇ ਵਿਚ ਪੌਣਾ)

ਕੋਰੜਾ ਛੰਦ ॥ ਵੇਲਣਾ ਮੰਗਾਕੇ ਵਿਚ ਝਿਉਰ ਪਾ ਲਿਆ ।
 ਆਣਕੇ ਅਜਲ ਨੇ ਸੁਤਾ ਜਗਾਲਿਆ । ਦੋਵੇਂ ਪੈਰ ਵੇਲਣੇ ਦੇ
 ਵਿਚ ਪੌਂਦੇ । ਫੇਰ ਦਿੰਦੇ ਪਲ ਡੇਰ ਨਾ ਲਗੌਂਦੇ । ਝਿਉਰ ਚਾਂਗ
 ਮਾਰੇ ਰਬਾ ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਲੈ । ਧਨ ਮਹਾਰਾਜ ਤੂੰ ਪਰਾਨ ਹਰ ਲੈ ।
 ਗੋਡਿਆਂ ਨਜੀਕ ਵੇਲਣਾ ਜਾ ਆਂਦਾ । ਫੇਰ ਹੌਲਦਾਰ ਬੇਲਣਾ
 ਖੜੋਂਦਾ । ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਝਿਉਰ ਨੂੰ ਲਵੇ ਪੁਛ ਜੀ । ਦਸ ਬਈਮਾਨ
 ਝਿਉਰਾ ਕਿੰਨਾ ਦੁਖ ਜੀ । ਗਰਜਾ ਸੁਨਾਵੇ ਭਾਂਵੇਂ ਕਰਲੈ । ਧਨ
 ਮਹਾਰਾਜ ਤੂੰ ਪਰਾਨ ਹਰ ਲੈ । ਜੋਰ ਪਾਕੇ ਵੇਲਣਾ ਸੀ ਭੰਨੇ
 ਪਟ ਨੂੰ । ਢਾਹਾਂ ਮਾਰੇ ਝਿਉਰ ਨਾ ਸਹਾਰੇ ਸਟ ਨੂੰ । ਗਰਜਾ

ਸੁਣਾਵੇ ਹੋਲਦਾਰਾਂ ਬੌੜੀਆਂ । ਕਢਦੇ ਨਰਕਦੁ ਲਗਾਕੇ ਪੌੜੀਆਂ ।
 ਤੀਮੀ ਤੇਰੀ ਮਾਰੀ ਝਿਉਰ ਨੂ ਵਰ ਲੈ । ਧਨ ਮਹਾਰਾਜ ਤੂੰ
 ਪਰਾਨ ਹਰ ਲੈ । ਪਟ ਨੰ ਪੀੜ ਦਿਤਾ ਵੇਲਣਾ ਚਲਾ ਲਿਆ ।
 ਲਕ ਦੇ ਨਜੀਕ ਆਟਕੇ ਖੜਾ ਲਿਆ । ਹੋਲਦਾਰ ਆਖੇ
 ਝੀਉਰ ਖੇਡ ਹੋਰੀਆਂ । ਤੂੰ ਵੀ ਸਿਆਮ ਕੌਰ ਨੂੰ ਵਖਾਣ ਆਂ
 ਜੋਰੀਆਂ । ਝੀਉਰ ਹਾਥ ਜੋੜੇ ਹੋਲਦਾਰਾ ਜਦ ਲੈ । ਧੰਨਃ ।
 ਝੀਉਰ ਚਾਂਗ ਮਾਰੇ ਕਾਲਾਂ ਨੂੰ ਮਹੌੜ ਜੀ । ਅਜ ਜੋ ਰਗੀਬਾਂ ਦਾ
 ਨਾਂ ਕੋਈ ਜੋਰ ਜੀ । ਵਾਸਤੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਿਆਮੋ ਦਿਤੀ ਮਾਰ ਜੀ ।
 ਲੈ ਲਓ ਮੈਤੋਂ ਲਖ ਦੇ ਹਜਾਰ ਜੀ । ਤੇਰਾ ਮੈਂ ਗੁਨਾਹੀ ਮੈਨੂੰ
 ਗੈਹਣੇ ਧਰ ਲੈ । ਧਨਃ । ਹੋਲਦਾਰ ਆਖੇ ਟੁੰਬਾਂ ਲੈਜਾਨਾਲ ਜੀ ।
 ਜਿਨਾਂ ਪਿਛੇ ਸਿਆਮ ਕੌਰ ਦਿਤੀ ਗਾਲ ਜੀ । ਬੇਈਮਾਨਾਂ ਮੇਰੀ
 ਪਟ ਸਟੀ ਗੋਬਰੇ । ਚੰਦਰੇ ਦਾ ਬੜਾ ਗਿਆ ਨਦੀ ਚ ਡੋਬ ਰ ।
 ਉਠਿਆ ਨਾ ਜਾਂਦ ਮੇਰੇ ਮੌੜੇ ਸੜ ਲੈ । ਧਨਃ । ਫੇਰ ਦਿਤੀ
 ਕਲਾ ਗਿਆ ਝੀਉਰ ਮਰ ਜੀ । ਛਡ ਚਲਿਆ ਭੋਰ ਪੁਰਾਣਾ
 ਘਰ ਜੀ । ਲਾਸ ਚਾਂਗ ਮਾਰ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ ਨੂ । ਮੁੜਕੇ ਨਾਂ
 ਵੇਖੀ ਵੇ ਤੂੰ ਪਰਕਾਰ ਨੂ । ਭੋਰ ਉਡ ਗਿਆ ਭਾਈ ਗਈ ਟਾਰ
 ਲੈ । ਧਨਃ । ਗਰਜਾ ਗਵਾਯ ਮੈਹਰੀ ਨੂ ਮਦੌਂਦੇ । ਓਸਨੂੰ ਭੀ
 ਵੇਲਣੇ ਦੇ ਵਿਚ ਪੌਂਦੇ । ਮਿਤ ਸਿੰਘਾ ਪਾਪੀ ਝੀਉਰ ਗਿਆ
 ਖਰ ਲੈ । ਧਨਃ ॥ ੬੦ ॥ ਕਸੀ ਾ ਛੰਦ ॥ ਵੇਲਣੇ ਚੁ ਪਾਈ
 ਝੀਉਰੀ ਚਾਂਗ ਮਾਰਦੀ । ਹੋਗਈ ਮੈਂ ਗੁਨਾਹੀ ਰਬਾ ਤੇਰੇ ਬਾਰ
 ਦੀ । ਝਿਉਰ ਦੇ ਕੁਸੰਗ ਨੇ ਜੇ ਮੈਂ ਪਟੀਆਂ । ਹਾੜੇ ਰਬਾ
 ਰੂਹੀਆ ਨਾ ਬਨਾਈ ਕਈਆਂ । ਧੰਨ ਭਾਗ ਮੇਰੇ ਤੋੜਿਆ ਸਹੇਲ
 ਜੀ । ਮੈਹਰੀ ਆਖੇ ਝੀਉਰ ਦਾ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ਮੇਲ ਜੀ । ਦੋਉ ਹਥ
 ਜੋੜ ਮੈਂ ਹਟਾਇਆ ਓਸ ਨੂੰ । ਉਲਟਾ ਚੜਾਵੇ ਮਥੇ

ਉਤੇ ਦੋਸ ਨੂੰ ਨਾਲ ਵੀ ਨਾ ਲੈਗਿਆ ਜਾਂਦੀ ਵਾਰ ਖਟੀਆਂ ।
 ਹਾੜੇ ਰਬਾ ਰੂਹਾਂ ਨਾ ਬਣਾਈਆਂ ਕਠੀਆਂ । ਓਹਦੇ ਪਿਛੇ
 ਵੇਲਣੇ ਚ ਮੈਨੂੰ ਪਾਯਾ ਹੈ । ਕਰਿਆ ਜੇ ਕੁਸੰਗ ਮੈਨੂੰ
 ਦੁਖ ਆਯਾ ਹੈ । ਮਸਾਂ ਮੈਂ ਕਢਾਈ ਨਕਚੇਂ ਨਕੇਲ
 ਜੀ । ਮੈਹਰੀ ਆਖੇ ਝੀਉਰ ਦਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਮੇਲ ਜੀ ।
 ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਝੀਉਰ ਦਾ ਨਾ ਮੇਲ ਜੋੜ ਜੀ । ਝੀਉਰੀ ਆਖੇ
 ਮਾਲਕਾ ਤੂ ਹੁਣੇ ਤੋੜਦੇ । ਕਈ ਓਨੇ ਮਾਰਕੇ ਖਾਈਆਂ ਜਟੀਆਂ
 ਹਾੜੇ ਰਬਾ ਰੂਹੀਆਂ ਨਾ ਬਣਾਈ ਕਠੀਆਂ । ਰਸਦਾ ਜੋ ਸੰਗ
 ਗੰਨਾ ਕਰੇ ਬਿਖ ਜੀ । ਮੇਰੇ ਵਾਂਗੂੰ ਵੇਲਣੇ ਦੇ ਪਾਇਆ
 ਵਿਚ ਜੀ । ਭੈਰ ਮਰ ਗਿਆ ਮੁਸ਼ਕਾਰ ਵੇਲ ਜੀ । ਮੈਹਰੀ
 ਆਖੇ ਉਰ ਝਿਦਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਮੇਲ ਜੀ । ਕਰਿਆ ਕੁਸੰਗ
 ਗੀੜ ਮਾਸ ਖਾਕੇ । ਧੌਲ ਨੂੰ ਤੁੜਾਯਾ ਇਲਾਂ ਨੂੰ ਵਖਾਕੇ ।
 ਝੀਉਰ ਸੀ ਪਥਰ ਮੇਂ ਕਨਕ ਬਟੀਆਂ । ਹਾੜੇ ਰਬਾ ਰੂਹੀਆਂ
 ਨਾ ਬਣਾਈ ਕਠੀਆਂ । ਕੀਤਾ ਸੀ ਕੁਸੰਗ ਜੋ ਤਿਲਾਂ ਨੇ
 ਤੇਲ ਦਾ । ਕੌਲੂ ਵਿਚ ਪਾਯਾ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ ਮੇਲਦਾ । ਘੰਡਾ ਹੇੜੇ
 ਗਿਆ ਮੈਂ ਮਿਰਗ ਭੇਲ ਜੀ । ਮੈਹਰੀ । ਕਰਕੇ ਕੁਸੰਗ ਜੋਹੇ
 ਪਤੰਗ ਸੜਿਆਂ । ਦੀਪਕ ਨੂੰ ਦੇਖ ਲ ਟ ਵਿਚ ਵੜਿਆ । ਗਰਜਾ
 ਜੋ ਕੁਤਾ ਕਚੀਆਂ ਸੀ ਚੀਟੀਆਂ । ਹਾੜੇ: । ਬੇਲਣਾ ਚਲਾਯਾ
 ਫੇਰ ਹੌਲਦਾਰ ਜੀ । ਪੀੜਦਿਤੀ ਝੀਉਰੀ ਬੇੜਾ ਕੀਤਾ ਪਾਰ ਜੀ ।
 ਉਡ ਗਿਆ ਭੈਰ ਕਰ ਗਿਆ ਵੇਲ ਜੀ । ਮੈਹਰੀ: ॥ ਦੋਹਰਾ ॥
 ਉਨੀ ਸੈ ਪੈਂਠਾ ਸਾਲ ਸੀ ਸਿਆਮੋ ਦਿਤੀ ਮਾਰ । ਚੇਤਰ ਵਦੀ ਜੋ
 ਤੀਜ ਸੀ ਤਿਥ ਛਨਿਛਰ ਵਾਰ ॥ ੬੨ ॥ ਸਯਾਮੋ ਮਨਸਾ ਜਾਲ
 ਲੋ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਹੈ ਜਾ । ਕ੍ਰੋਧ ਝੀਉਰ ਜੋ ਜਾਨਨਾ ਮੈਰੀ
 ਜਾਨ ਅਮਾਨ ॥

ਦੋਹਰਾ-- ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਕੇ ਬੀਚ ਜੀ ਚਤਰ ਸਿੰਘ ਸਰਦਾਰ ।
ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਫਰਜੰਦ ਹੈ ਉਸਦਾ ਬਖ਼ਰਦਾਰ ।

ਦੋਭਾਗ ਛੰਦ ॥ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਦਾ ਧਰਮ ਕੀ ਖਾਨ
ਮੇਰੇ ਤਾਂਈਂ ਭਾਸਦਾ । ਘੰਟੇ ਘਰਕੋਲ ਸਾਹਮਣੇ ਬਜਾਰਜੀ ਮਾਈ
ਸੇਵਾਂ ਆਖਦੇ ਨੇ ਲੋਕ ਸਾਰੇ ਜੀ । ਕੁਤਵ ਫਰੋਸ਼ ਲੁਟਨ ਅਨੰਦ ਜੀ
ਮੁਖੜੇ ਸੁਹੰਣ ਜਿਵੇਂ ਵਾਲਾ ਚੰਦ ਜੀ । ਭਾਈ ਚਤਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਧਰਮ
ਸੂਰਤੀ । ਓਦਾ ਫਰਜੰਦ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਸੂਰਤੀ । ਚਿਤ ਲਾਕੇ ਘੜੇ
ਦੇਵੇਂ ਭਗਵਾਨ ਜੀ । ਖੁਸ਼ੀ ਰਖੇ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਿਆਂ ਦੀ ਜਾਨ ਜੀ ।
ਧਰਮ ਕਰਮ ਜਾਪਦੇ ਮੁਕੰਦ ਜੀ । ਮੁਖੜੇ ਸੁਹੰਣ ਜਿਵੇਂ ਮਾਲਾ ਚੰਦ
ਜੀ । ਵੇਖਕੇ ਗ੍ਰੰਥ ਮੇਰਾ ਲਗੇਚਿਤ ਜੀ । ਹਕ ਭਰਪਾਇਆਸ਼ਾਮ ਕੌਰ
ਮਿਤ ਜੀ । ਏਸਦੇ ਬਗੈਰ ਜੇ ਛਪਾਉ ਹੋਰ ਜੀ । ਹੋਰੁਗਾ ਗੁਨਾਵਣਾ
ਹੋਰੁ ਚੋਰ । ਛੁਟੀ ਸ਼ਾਮਕੌਰ ਕਰ ਦਿਤੀ ਬੰਦ ਜੀ । ਮੁਖੜੇ ਸੁਹੰਣ
ਜਿਵੇਂ ਵਾਲਾ ਚੰਦ ਜੀ । ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਪੰਡਤੋਂ ਨੇ ਦੇਖ ਹਾਲ ਜੀ ਸ਼ਾਮੋਂ
ਛਪਵਾਈ ਮੈਨੂੰ ਦਸ ਲਾਲ ਜੀ । ਹਕ ਭਰ ਪਾਇਆ ਮੈਂ ਜੁਥਾਨ
ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਮਕੌਰ ਹੋਰ ਨ ਕਿਸੇ ਨ ਛਾਪਣੀ । ਚਤਰ ਸਿੰਘ ਭਾਈ
ਨੇ ਛਪਾਏ ਛੰਦ ਜੀ । ਮੁਖੜੇ ਸੁਹੰਣ ਜਿਵੇਂ ਵਾਲਾ ਚੰਦ ਜੀ ।
ਭਾਈ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਗਤ ਰਥ ਦਾ । ਉਮਰ ਛੁਟੇਰੀ ਹੈ
ਜੁਆਨ ਸਜਦਾ । ਦਸਖਤ ਕਲਮੀ ਕਰਾਇ ਆਪ ਜੀ । ਫੇਰ
ਸ਼ਾਮਕੌਰ ਵਡੀ ਲਈ ਛਾਪ ਜੀ । ਮਿਤ ਸਿੰਘ ਕਹੇ ਦੇਵੇਂ ਹੈਂ
ਅਨੰਦ ਜੀ । ਪਿਤਾ ਫਰਜੰਦ ਚੌਦਮੀਂ ਦਾ ਚੰਦ ਜੀ ॥

॥ ਇਤੀ ॥

ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਕਿਸਤਰਾਂ ਗਿਆ

ਇਸ ਨਾਮ ਦੀ ਅਦੁਤੀ ਪੁਸਤਕ ਛਪਕੇ ਤਿਆਰ ਹੈ ਤੇ ਹਬੋ ਹਬ ਵਿਕ ਰਹੀ ਹੈ ਇਸ ਵਿਚ ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਪੰਜਾਬ ਅੰਗਰੇਜਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਉਲਟ ਤਕ ਦੇ ਇਲ ਖਿਚਵੇਂ ਹਾਲਾਤ ਦਿਤੇ ਹਨ। ਭੋਟਾ ਕੇਵਲ ੧)

ਭਾ: ਸੋਹਣਸਿੰਘ ਕਵੀਸ਼ਰ ਪਿੰਡ ਘੁਕੇ ਵਾਲੀ

ਜੰ ਦੇ ਰਚਿਤ ਨਵ ਨ ਪੁਸਤਕ

ਜਨਮ ਲੀਲਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵਜੀ ।) ਸਾਕਾਸਰਹੰਦ ।)
 ਜੰਗ ਚਮਕੌਰ =) ਜੰਗ ਮੁਕਤਸਰ =) ਭਾਈ ਜੋਗਾ ਸਿੰਘ ਦਾ
 ਪ੍ਰਸੰਗ =) ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਦਾ ਪ੍ਰਸੰਗ =) ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ
 ਦਾ ਪ੍ਰਸੰਗ =) ਭੰਡੋ ਕੁੜੀ ਵੇਚਾਂ -) ਮਾਤਾ ਸੁਲਖਣੀ -)
 ਸ਼ੌਂਕਣ ਗੈਹਣੇਦੀ -) ਮਸੇ ਰੰਗੜ ਦਾ ਪ੍ਰਸੰਗ =) ਬਾਬਾਬਕਾਲਾ
 -) ਬੀਬੀ ਹਰ ਸਰਨ ਕੌਰ -) ਪ੍ਰਸੰਗ ਤਾਰੂ ਸਿੰਘ ।) ਚਾਨਣ
 ਸ਼ਰਾਬੀ -) ਪ੍ਰਸੰਗ ਸੰਮਨ ਮੂਸਨ ।) ਸਾਕਾ ਨਨਕਾਣਾ ਸਾਹਿਬ
 ਪੇਮ ਪਤੰਗੇ ਹਿਸਾ ਪਹਿਲਾ ।) ਹਿਸਾ ਦੂਜਾ ਸਸਕਾਰ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ।)
 ਹਿਸਾ ਤੀਜਾ ਵਰਦ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ।) ਨਾਭਾ ਗੁਰੂ ਦਾ ਘਰ ≡) ਬਿਧੀ
 ਚੰਦ ਦੇ ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ।) ਬਿਧੀ ਚੰਦ ਦੇ ਦੁਸ਼ਾਲਿਆ ਦਾ
 ਪ੍ਰਸੰਗ ।) ਵਿਵਾਹ ਸਿਖਿਆ -) ਉਪਕਾਰ ਖਾਲਸਾ ।)

(ਹੋਰ ਕਵੀਆ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ)

ਵਰਲਾਪ ਸੰਦਰਾਂ =) ਭਾਈ ਬੋਤਾ ਸਿੰਘ ਵੀ ਸ਼ਹੀਦੀ =)
 ਭਾਈ ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ -) ਹੋਰ ਵੀ ਅਨੇਕਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਛਪ
 ਰਹੇ ਹਨ। ਮੰਗਾਵਨ ਦਾ ਪਤਾ ਯਾਦ ਰਖੋ-

ਭਾਈ ਚਤਰ ਸਿੰਘ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਾਲੇ

ਬਜਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ

ਨਾਵਲਾਂ ਦੇ ਢੰਗ ਦਾ ਅਤਿਯੰਤਸੁੰਦਰ ਪੁਸਤਕ

ਅਕਾਲੀ ਜੋਧਾ

ਕ੍ਰਿਤ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਸੰਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਪੀ. ਐਚ. ਡੀ. ਐਸ. ਜੀ.

ਅਕਾਲੀਆਂ ਵਿਚ ਅਕਾਲ ਸਕਤੀ, ਅਕਾਲੀ ਕਿਸਤਰਾਂ ਬਣੀਦਾ ਹੈ ? ਅਕਾਲੀ ਜੋਰਾਵਰ ਕਿਉਂ ਹਨ ? ਸ਼ਰੀਰਕ ਆਤਮਕ ਬਲ, ਬਲ ਪਾਪਤੀ ਦਾ ਸਾਧਨ, ਆਤਮਕ ਭੋਜਨ ਖਾਈਏ ਕਿਸੇ ਭਾਂਤ, ਖਾਈਏ ਕੀਹ, ਸੁਆਹ ਉਪਰ ਗੁਜਾਰਾ, ਰੋਗ ਦਾ ਇਲਾਜ ਖਾਨ ਵਿਚ ਇਕ ਆਮ ਭੁਲ, ਨਿਰਬਲਤਾ ਕਿਧਰੋਂ ਆਂਦੀ ਹੈ, ਘਾਤੀ ਚਾਲ, ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਭੋਜਨ, ਖਾਣ ਦੀ ਮਰਯਾਦਾ, ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਭੋਜਨ, ਬਤੀਤ ਅਧਾਰ ਜੀਵਨ, ਵਿਤ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ, ਸਦੇਵਿਕ ਤਾੜਨਾ, ਵਿਤੋ ਵਧਕੇ ਪੜ੍ਹਨਾ ਭੁਖ ਬੰਦ ਕਸਰਤ ਕਰੋ ਤੇ ਭੁਖ ਵਧਾਓ ਆਲਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਵਿਤੋ ਵਧ ਪਾਠ ਕਰਨਾ ਸਰਧਾ ਸਾਧਨ ਟੋਟੇ ਤੋਂ ਲਾਹਾ ਨਿਰਮੁਕਤ ਭਰੋਸਾ ਅਟੱਲ ਵਿਸਵਾਸ ਅਕਾਲੀਆਂ ਨੂੰ ਬਲ ਕਿਥੇ ਵਰਤਨਾ ਲੋੜੀਦਾ ਹੈ ! ਆਤਮਾ ਸਾਧਨ ਨਿਜਦਾ ਕੰਮ ਅਗਿਆਨ ਦਾ ਜਾਲ ਸੰਸਾਰ ਸੇਵਕ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਵਤੀਰਾ ਅਕਾਲੀਆਂ ਦਾ ਕਰਤਬ ਦੇਵੀ ਪੁੱਟਾ ਜਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਬਲ ਦੇ ਸਭ ਅਧਕਾਰੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਿਚ ਅਗੇ ਨਿਕਲ ਜਾਨਾ ਆਦਿ ਮਜਮੂਨ ਦੀ ਬੜੀ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ੧੮੦ ਸਫੇ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਸਾਇੰਸ ਤੇ ਵੈਦਕ ਆਦਿ ਹੋਰਨਾ ਮਤਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਕਰਕੇ ਅਕਾਲੀ ਲੈਹਰ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕੁਲ ਸਹੇਲੀਆਂ ਤੋਂ ਉਚਾ ਤੇ ਸੁਚਾ ਦਸਿਆ ਹੈ। ਭੇਟਾ ਕੇਵਲ ੧)

ਪਤਾ—ਭਾਈ ਚਤਰ ਸਿੰਘ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਾਲੇ
ਬਜਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ

ਹਰ ਇਕ ਮਰਜ ਵੇਖਕੇ ਝਟ ਮਰਜ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗ ਜਾਨ ਵਾਲਾ

ਫੁਡ ਤੋਂ ਵਡਾ ਤੇ ਨਵਾਂ ਪੂਰਾ ਗ੍ਰੰਥ

ਮਾਧਵ ਨਿਦਾਨ

ਰਚਿਤ ਭਾਈ ਅਰਜਨ ਸਿੰਘ ਵੈਦਤਰਨ ਤਾਰਨ

ਇਹ ਗ੍ਰੰਥ ਨਾਗਰੀ ਵਿਚ ਛਪਕੇ ਹਜਾਰਾਂ ਦੀ ਗਿਨਤੀ ਵਿਚ
ਵਿਕ ਚੁਕਾ ਹੈ ਅਨੇਕਾਂ ਵੈਦਾਂ ਤੇ ਹਕੀਮਾਂ ਦੀ ਦਿਨ ਰਾਤ ਚਾਹ
ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨ ਕਿਸੇ ਤਰਾਂ ਇਹ ਗ੍ਰੰਥ ਪੂਰਾ ਛਪਜਾਵੇ ਇਸ
ਭਾਰੀ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਸੀਮਾਨ ਭਾਈ ਅਰਜਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੈਦ ਤਰਨ
ਤਾਰਨ ਨੇ ਕੀਤਾ ਤੇ ਅਜੇਹਾ ਸੰਦਰ ਟੀਕਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਥੋੜੇ
ਅਖਰ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਬੀ ਇਹ ਗ੍ਰੰਥ ਪੜਕੇ ਕਿਸੇ ਦੁਖ ਨੂੰ
ਵੇਖਕੇ ਝਟ ਦੁਖ ਲਭ ਸਕੇ ਕਈ ਭਰਾ ਤਾਂ ਰੋਗ ਲਭਣ ਤੋਂ
ਸਿਵਾ ਐਵੇਂ ਹੀ ਹੋਰ ਦੇ ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਟੁਰਕੇ ਹੋਰ ਦਵਾਵਾਂ
ਦੇਣ ਲਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਇਸਤਰਾਂ ਕਈ ਮਰੀਜ਼ ਰੋਗ ਦੇ ਪਛਾਨ
ਨਾਂ ਹੋਣ ਤੇ ਵਡੇ ਘਰ ਪੁਜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਬਸ ਜੇੜਾ ਰੋਗ ਕਈ
ਦਿਨ ਖਪਕੇ ਲਭਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਇਸ ਗ੍ਰੰਥ ਦੇ ਪੜਨ ਤੇ
ਫੌਰਨ ਲਭ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਰੋਗ ਲਭਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਗ੍ਰੰਥ
ਮੰਗਵਾਕੇ ਪੜੋ ਇਸਦੇ ਵਡੇ ਸਫੇ ਛੀ ਸੌ ਦੇ ਕ੍ਰੀਬ ਹਨ ਭੇਟਾ ੪)
ਤਿੱਬ ਅਕਬਰੀ ਸੱਭਤੋਂ ਵਡੀ ਦੋ ਹਿਸੇ ਮੁਲ ੫) ਏਸਦੇ ਸਫੇ ਵਡੇ
ਬਾਰਾਂ ਸੌ ਦੇ ਕ੍ਰੀਬ ਹਨ ॥

ਪਤਾ--ਭਾਈ ਚਤਰ ਸਿੰਘ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ
ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਾਲੇ ਬਜਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ

੩੪ ਫੋਟੋ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਸਮੇਤ ਕਥਾ ਦੇ ਢੰਗ
ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ

ਤੁਲਸੀ ਰਾਮਾਇਣ

ਗੁਸਾਈਂ ਤੁਲਸੀ ਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਰਚਿਤ ਸੱਤ ਕਾਂਡ ਨਾਵਲ
ਦੇ ਢੰਗ ਤੇ ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਫੇ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਸਫੇ ਵਾਲੀ ਵੱਡੀ
ਤੁਲਸੀ ਰਮੈਣ ਛਪਕੇ ਤਿਆਰ ਹੋਗਈ ਹੈ, ਇਸ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ
ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਜਨਮ ਕਥਾ ਕਿਸਤਾਂ ਧਨੁਖ
ਤੋੜਨਾ ਤੇ ਕਿਸਤਰਾਂ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ਬਨ
ਬਨ ਫਿਰਨਾ, ਕਿਸਤਰਾਂ ਸੀਤਾ ਜੀ ਦਾ ਛਲਕੇ ਲੈ ਜਾਨਾ, ਸੀਤਾ
ਦਾ ਪਤੀ ਬਰਤਾ ਧਰਮ ਰਖਨਾ, ਸਮੁੰਦ ਦਾ ਪੁਲ ਬੰਨ੍ਹਣਾ ਤੇ
ਜਤੀ ਲਛਮਨ ਜੀ ਨੂੰ ਬਰਛੀ ਵਜਕੇ ਮੂਰਸ਼ਾ ਹੋਣਾ ਤੇ ਰਾਵਣ
ਨਾਲ ਯੁਧ ਕਰਨਾ, ਸ੍ਰੀ ਹਨੂਮਾਨ ਜੀ ਨੇ ਕਿਸਤਰਾਂ ਲੰਕਾ
ਸਾੜਕੇ ਸਵਾਹ ਕਰ ਦੇਣੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਨੇ ਸੀਤਾ ਨੂੰ
ਲਿਆਓਣਾ ਇਤਿਆਦਿਕ ਕੁਲ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵੇਰਵੇ ਨਾਲ ਕਥਾ
ਦੇ ਢੰਗਤੇ ਜੋ ਬਾਲ, ਵਿਰਧ, ਅਜਾਣ, ਸਿਆਣ, ਪੜ੍ਹ ਸਕੇ
ਅੱਖਰਬੜੇ ਮੋਟੇ ਤੇ ਸੁੰਦਰ ਤੇ ਸੋਹਣੀਆਂ ਫੋਟੋ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ
ਵਾਂਗੂੰ ਹਾਨਟੋਫ ੩੪ ਬਲੌਕ ਆਦਕਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਭੇਟਾ ਕੇਵਲ
੬), ਪਾਠਕ ਜੀ ! ਇਹ ਗ੍ਰੰਥ ਬੜੀ ਜਲਦੀ ਮੁਕ ਜਾਣਦੀ ਆਸ
ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਅੱਜ ਹੀ ਖਤ ਘਲਕੇ ਮੰਗਵਾ ਲਵੋ ॥

ਮਿਲਨ ਦਾ ਪਤਾ

ਭਾਈ ਚਤਰ ਸਿੰਘ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ

ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਾਲੇ ਬਜ਼ਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ

ਤ੍ਵਾਰੀਖ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ

ਪੂਰੇ ਭਾਰ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜਜੀ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਸ੍ਰੀਕਲਗੀਧਰ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜਾ ਜੀ ਦੇ ਸੰਦਰਜੀਵਨ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਸੁਵਾਦੀ ਰਸਦਾਯਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਥਾ ਦੇ ਢੰਗ ਤੇ ਲਿਖੇ ਹਨ ਕਿ ਇਕ ਵੇਰ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਵਾਹ ੨ ਕਰ ਉਠਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਅਦੁਤੀ ਜਾਣ ਕੇ ਦਬਾਦਬਬਾਹਰੇ ਮੰਗਾਂ ਆਰਹੀਆਂ ਹਨ ਅਗੇ ਏਹ ਗ੍ਰੰਥ ਤਿੰਨ ਵੇਰ ਛਪਕੇ ਵਿਕ ਚੁਕਾ ਹੈ ਤੇ ਐਤਕੀ ਦੀ ਵਾਰ ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਗਯਾਨੀ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਬੜੀ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਹੈ ਪਾਠਕ ਜੀ ਅਗਰ ਅਜੇ ਤਕ ਆਪ ਨੇ ਗ੍ਰੰਥ ਨਹੀ ਮੰਗਵਾਯਾ ਤਾਂ ਹੁਣੇ ਹੀ ਖਤ ਘਲਕੇ ਮੰਗਵਾ ਲਵੋ ਭੇਟਾ ਕੇਵਲ ੫)

ਵਡਾ ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਭੇਟਾ ਕੇਵਲ ੬)

ਅਕਾਲੀ ਤਵਾਰੀਖ

ਅਕਾਲੀਆਂ ਦੀ ਆਦ ਤੋਂ ਕਥਾ ਅਜੇਹੇ ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਿਖੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਵਾਹ ੨ ਕਰ ਉਠਦੇ ਹਨ ਭੇਟਾ ਕੇਵਲ ੧)

ਸਿੱਖ ਤੇ ਗੁਰਦਵਾਰੇ

ਬੜੀ ਨਵੀਨ ਤੇ ਅਚਰਜ ਪੁਸਤਕ ਮੂਰਤਾਂ ਵਾਲੀ ਛਪਕੇ ਤਿਆਰ ਹੋਗਈ ਹੈ ਭੇਟਾ ੧)

ਮੰਗਾਉਨ ਦਾ ਪਤਾ—

ਭਾਈ ਚਤਰ ਸਿੰਘ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ

ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਾਲੇ ਬਜ਼ਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ

B-1320

